

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים פאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 91

פרשת ויצא תשב"א

עניני 'שבת-קדש' ח"ג - עם לקוטי-תפלות

"אברהם אהבי" (ישעיה מא, ח). "בעיניו נימים אהדים באהבתו" (בראשית כט, כ). "ושאר ישוב בנגד" (ישעיה ז, א). "אם תשוב ואשיבך לפני תעמד" (ירמיה טו, יט). "פי בא השמש" (בראשית כח, יא). נתקצר הזמן. "וישכב במקום" (שם). "יש כ"ב" [אותיות] (תקוני-זוהר לד.). "קחו עמכם דברים ושובו" (הושע יד, א). "מאבני המקום" (בראשית שם), אבנים אותיות (ספר יצירה). "מראשתי" (בראשית שם), מחשבה מברר הכל.

כליזה מצאנו מכתב-יד רבנו ז"ל (העתקנו רק השיכים לפרשת השבוע, ועוד קצת) וכו', כתבם בדרך 'ראשי-פרקים' ברמז בעלמא לזכרון וכו' - מה שאפשר להבין מעט על-פי ההקדמה שהבנתי מדבריו, אמרתי לבאר מה שבידי וכו'.

והנה מה שהאיר השם עיני הוא: פי רבנו ז"ל רוצה לגלות: ש'תשובה' ופחינת 'למעלה מהזמן', דהינו 'בטול-הזמנים', הם פחינה אחת, ועל-ידי-זוהר זוכין לשמע הקול דקדשה, ולהכניע הקול דסגרא-אחרא.

וכן מבאר בהאלף-בית התחדש (ספר-המדות, תשובה א): "יום שהאדם עושה תשובה הוא למעלה מהזמן, ומעלה כל הימים למעלה מהזמן".

נמצא מבאר: ש'תשובה' הוא 'למעלה מהזמן'.

"וילך שם פי בא השמש, ויקח מאבני המקום וישם מראשתי, וישכב במקום שהוא וגו'. ויקח את האבן אשר שם מראשתי" (בראשית כח, יא-יח)

א. ח"א סא, ז - וזהו פחינת מה שנוסעין על 'ראשי-השנה' לצדיקים. פי 'ראשי-השנה' הוא יומא דדינא של כל השנה, וכל אחד ואחד בא עם קדשתו וצמצומו אל ה'צדיקי-הדור', שהוא פחינת 'קדשי-קדשים', פחינת 'אבן שתייה'. בפחינת (שמואל-א ב, ח): "פי לה' מצקי ארץ וישת עליהם תבל" - שהם הצדיקים שעליהם נשתת העולם. ועל-ידי-זוהר נמתקים כל הדינים, על-ידי פחינת 'אבן-שתייה'.

וזה פחינת "אבני יעקב" (בראשית כח, יא), "שנכללו כלם" (חלין צא: בראשית-רבא סח, יא) "בתוך אבן-שתייה" (זהר נח עב. ויחי רלא). פי ה'נפשות' הם פחינת 'אבנים', כמו שכתוב (איכה ד, א): "תשתפכנה אבני קדש". וכלם באים ונכללים בתוך ה'צדיקי-הדור', שהוא פחינת 'אבן-שתייה' - ועל-ידי-זוהר נמתקים כל ה'צמצומים'.

ב. ח"ב עט (ראשי-פרקים) של רבנו ז"ל, עם באור מוהר"ן ז"ל - "ושבת עד ה' אלקיה ושמעתי בקלו" (דברים ד, ל; ל. ב). "יצחק בן אברהם" (בראשית כח, יט) זמן נתאחד.

ועתה הולך ומבאר: ש'תשובה' הוא בחינת 'פטול-הזמן', דהינו: ש'הזמן' נתאחד - ש'הזמן' עולה ונתקשר ונכלל בבחינת 'למעלה מהזמן'.

וזהו שמבאר בלשוננו הקדוש: "יצחק בן אברהם זמן נתאחד. אברהם אלהי. בעיניו פנים אחדים באהבתו. ושאר ישוב בנך" וכו'.

הינו: ש'אברהם' הוא בחינת 'למעלה מן הזמן' - פי מדתו של 'אברהם' היא 'אהבה', כמו שכתוב (ישעיה מא, ח): "אברהם אלהי", ו'אהבה' הוא בחינת 'התאחדות הזמן', כמו שכתוב (בראשית כט, ט): "בעיניו פנים אחדים באהבתו".

וזהו בחינת 'תשובה', שעל-זה מרמז תבת 'בן', כמו שכתוב (ישעיה ז, א): "ושאר ישוב בנך". כי 'תשובה' היא 'למעלה מהזמן', כמו שכתוב (ירמיה טו, יט): "אם תשוב ואשיבך לפני תעמד" - ולפניו יתברך הוא בודאי 'למעלה מהזמן', פי השם-יתברך הוא 'למעלה מהזמן'.

נמצא: ש'"יצחק בן אברהם" (בראשית כה, יט), מרמז על 'התאחדות הזמן' על-ידי 'תשובה' - פי 'יצחק' שהוא בחינת 'הזמן' פנ"ל, עולה ונתאחד ונכלל בבחינת 'אברהם', שהוא בחינת 'אהבה', בחינת 'למעלה מהזמן' - על-ידי בחינת 'בן' שהוא בחינת 'תשובה' פנ"ל, וכו'.

וזהו: "פי בא השמש" (בראשית כה, יא) - נתקצר הזמן. פי "השמש באה שלא בעונתה בשביל יעקב" (רש"י; בראשית-רבה סח, י), ונתקצר הזמן - שזהו בחינת 'פטול-הזמן'.

וזהו (בראשית שם): "וישכב במקום". ואיתא (תקוני-זהר לד.): "שתבת וישכב' הוא בחינת "יש כ"ב" [אותיות] - הינו: כ"ב אתון דאורייתא, שמהם כל הדבורים.

וזה מרמז על 'תשובה', בחינת (הושע יד, א): "קחו עמכם דברים ושובו".

וזהו (בראשית שם): "מאבני המקום" - "אבנים אותיות" (ספר יצירה). הינו: 'אותיות הדבורים', שהם בחינות 'תשובה', בחינת: "קחו עמכם דברים ושובו", פנ"ל.

וזהו (בראשית שם): "מראשותיו" - מחשבה מברר הכל. פי עקר תקון התשובה, הוא על-ידי 'קדשת המחשבה', שמבררת ומתקנת כל הפגמים, פי "כלם במחשבה אתבררו" (זהר פקודי רנד).

נמצא: שפסוק [הפסוקים בפרשתן]: "וישכב במקום שהוא וכו', פי בא השמש, ויקח מאבני המקום,

וישם מראשותיו" - כל-זה מרמז: ש'תשובה' הוא בחינת 'למעלה מהזמן'.

ג. שיחות-הר"ן פו - מה שהתן דורש הדרשה, היא מועלת ל'זווגים', כמו שכתוב (בראשית כה, יא): "וישכב במקום ההוא", "יש כ"ב אותיות" (תקוני-זהר לד.) - הדרשה שהיא בכ"ב אותיות, הם ל'זווג'.

ד. ספר-המדות, שנה ח"ב ג - המשה-עשר "שיר המעלות" שבתהלים (תהלים קכ"קלד) - מסגלים לבטל השנה.

[במראי-מקומות להרב מטעיהרין ז"ל, צינן להמדרש כאן (בראשית-רבה סח, יא; עד, יא): "כל עשרים שנה שעמד בביתו של לבן, לא שכב. ומה היה אומר? ט"ו שיר המעלות שבספר תהלים"!].

"והיה זרעך בעפר הארץ" (בראשית כה, יד)

ה. ח"א ס, ח - וזה (איכה ג, כט): "יתן בעפר פיהו אולי יש תקנה". 'עפר' הוא בחינת 'העדר הדבור', כמו שכתוב (ישעיה כט, ד): "ומעפר תשח אמרתך".

הינו: שצריך ליתן בחינת 'הדבור', 'להתיר פה אלמים' (סנהדרין ק. מנחות צח.). ועל-ידי-זה בא 'פח הדבור' ל'קווי ה'" (ישעיה מ, לא), שהם 'פלי ההולכה'.

וזהו: "אולי יש תקנה" - פדי שיגיע 'הדבור' ל'קווי ה'", פנ"ל.

וזהו (בראשית כה, יד): "והיה זרעך בעפר הארץ" - פי 'ההולכה' תלויה, על-ידי בחינת (איכה ג, כט): "יתן בעפר פיהו" הנ"ל (עין בפנים).

"והנה אנכי עמך" (בראשית כה, טו)

ו. עלים-לתרופה, מוצאי-שבת שירה תקצ"ה - ובפרט שרבנו ז"ל אמר אלי בפרטיות: גאט איז מיט דיר! ביי דיר! שרעק זיך נישט! [השם עמך! ואצלך! אל תפחד!].

ז. עלים-לתרופה, מוצאי-שבת שמות תקצ"ו - געוואלד! שרעק דרך נישט מיין ליב קינד! שרעק דרך נישט! גאט איז מיט דיר באמת! [אקה! אל תפחד בני חביבי! אל תפחד! השם-יתברך עמך באמת!].

זכור מה שאמר אדוננו מורנו ורבנו ז"ל: גאט איז גרויס, מען ווייסט גארנישט! אפילו אייער זאך, וואוהין איטליכער איז געפאלן, אבאל יש ענין שנתהפך הכל לטובה! [השם-יתברך הוא גדול, לא יודעים כלום! אפלו ענין שלכם, בכל-מקום שנפל כל אחד, אבאל יש ענין שנתהפך הכל לטובה!].

ח. עלים-לתרופה, ערב-שבת קדש בלק ת"ר - ואיך צעק בקולו-הקדוש ואמר: גאט איז מיט דיר! ביי דיר! נעבן דיר! שרעק דרך נישט! דופע אויף מיין

כח! קיין יאוש איז גארנישט פארהאנדן! [השם יתברך עמד! אתד! אצלד! אל תפחד! סמך על כחי! אין שום יאוש בעולם כלל!]

ותאמין לי בני חביבי: שכל אלו הדבורים נאמרו אליך בפרטיות.

ט. עלים לתרופה, א' קרח תר"א - ועדין השם אתנו, ועמנו, וקרוב אצלנו תמיד תמיד! - גאט איז מיט דיר! שרעק דך נישט מיין קינד! - גלייב מיר: אז מינע רייד זענען דורך אמת! אז דער רבי עליו השלום מינע טאקע דיר! - איך זאג דיר פון זיינעט וועגן: גאט איז מיט דיר! ס'וועט אלץ גתהפך לטובה ווערן!

[ועדין השם אתנו, ועמנו, וקרוב אצלנו תמיד תמיד! - השם יתברך עמד! אל תפחד בני! - תאמין לי: שדברי הם אמת הנכונה! שהרבי עלייך השלום פון באמת עליך! - אני אומר לך משמו: השם יתברך עמד! הכל תהפך לטובה!]

"אין זה כי אם בית אלקים, וזה שער השמים"
(בראשית כח, יז)
ברש"י: "מקום תפלה לעלות תפלתם השמימה. ומדרשו (בראשית רבה סט, ז; וירושלמי ברכות פ"ד ה"ה; מדרש תהלים ל; במדרש רבה ה, יג; תנחומא ויקהל ז; ועוד): 'שבית המקדש של מעלה, מבין פגוד בית המקדש של מטה'."

י. ח"א ז, א - עקר אמונה, בחינת תפלה, בחינת נסים, אינו אלא ב'ארץ ישראל', כמו שכתוב (תהלים לו, א): "שכן ארץ ורעה אמונה". ושם עקר עליות התפלות, כמו שכתוב (בראשית כח, יז): "וזה שער השמים".

יא. ח"א י, א-ב - עקר גדלתו של הקדוש ברוך הוא, הוא: שגם העפ"ם ידעו שיש אלקים שליט ומושל, פמובא בזרז (יתרו סט): "כד אתא יתרו ואמר (שמות יח, יא): 'כי עתה ידעתי כי גדול ה' וכו' - בדין אתיקר ואתעלא שמא עלאה".

ולעפ"ם אי אפשר להם לידע גדלתו של הקדוש ברוך הוא, פי"אם על ידי בחינת 'עקב', כמו שכתוב (ישעיה ב, ה): "בית יעקב לכו ונלכה באור ה'". פי הוא גלה אלקותו של הקדוש ברוך הוא יותר משאר האבות, פי "אברהם קראו ה', ויצחק קראו שדה" (פסחים פח.), ו'שדה' הוא יותר משג ונצרך להעולם מ'הר'. **"ויעקב קראו בית"** (שם), שהוא מקום ישוב לבני אדם יותר מ'שדה'.

הינו: ש'יעקב' קרא את 'מקום הבית המקדש', שהוא 'מקום התפלה': "בית" - שהוא מקום ישוב לבני אדם - פי העלה את התפלה מ'הר' ו'שדה', לבחינת 'בית', שיש בו תפיסה לבני אדם יותר מ'הר' ו'שדה' -

פי בבחינת 'בית', יש גם לעפ"ם השגה, כמו שכתוב (ישעיה נו, ז): **"פי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים"**. וכשהוא בבחינת 'בית' - "בדין אתיקר שמא עלאה בנ"ל.

וזו פרוש (תהלים מח, ב): **"גדול ה' ומהלל מאד"** - כלומר: אימתי גדול ה', כשהוא מהלל מאד - מ'סטרא דמותא, שהוא בחינת 'עפ"ם' וכו' - כשהוא מהלל מהם, אזי הוא 'גדול', פי הוא עקר גדלותו. ואימתי הוא מהלל מהם: **"בעיר אלקינו הר קדשו"** (שם) - דהינו: כשבחינת 'הר', נעשה 'עיר אלקינו', שהוא ישוב בני אדם, בבחינת 'בית', שהוא משג יותר מ'הר' ו'שדה'.

דהינו: כשמעלין את בחינת התפלה, מבחינת 'הר', לבחינת 'עיר' ו'בית' - שאז יש גם לעפ"ם השגה בנ"ל - אז דיקא "גדול ה'" - פי זה עקר גדלותו יתברך, כשגם הרחוקים יודעים ממנו יתברך בנ"ל.

יב. ח"א מט, ב-ד - עקר התפלה תלוי בלב, שישים כל לבו עליה, דהינו: שיקשר מחשבתו היטב לדברי התפלה.

ועל ידי זה נתגלה ונתגדל מלכותו יתברך, ונזכר מלכות הרשעה. ואז יש עליה ל'ביתא עלאה' ו'ביתא תתאה' - "שנשבע הקדוש ברוך הוא (תענית ה): שלא יכנס בירושלים שלמעלה", שהיא בחינת "בינה לבא" (תקוני זו, פתח אליהו) - "עד שיבנה ירושלים שלמטה", בבחינת 'תפלה', בבחינת 'מלכות'. [תפלה א]

"ויקרא את שם המקום ההוא בית איל, ואולם לזו שם העיר לראשנה"
(בראשית כח, יט)

יג. ח"ב פה - אגוזים הנקראים 'לוזים', רומזים לבחינת 'לאה', שהיא ב'ערף', שהיא נקבא ראשונה (ספר הלכות ל'הארי"ל, כאן בפרשתו). ואהר"פ נכנסין לבית המקדש, שהוא בחינת: "יעקב קראו בית איל" (פסחים פח.).

וזו שפרש רש"י (שופטים א, כד): **"שדרך לזו נכנסין לבית איל"**.

וזו (ישעיה מ, א): **"נחמו נחמו"**. שתי פעמים נחמו"ו גימטריא 'קדק"ד', שהוא בחינת 'ערף' - שעליה נכנסין לבית איל.

וזו שלשה שבועות שהם עשרים ואחד יום ש'בין המצרים, ונכנעו באיך לזו. - בשביל זה נוהגין לאכל ביצה בפעדה המפסקת בתשעה באב - פי הביצה נגמרת בעשרים ואחד יום, פמאמר חז"ל (בכורות ח.

וְעֵין שֵׁם בְּתוֹסְפוֹת): "תְּרַנְנַלְת מוֹלְדַת לְעֶשְׂרִים וְאַחַד יוֹם וְכוּ', וּבְנִגְדוֹ בְּאֵילָן לֹזֵז".

וְזֶהוּ הָעֵצִים לֹזֵז שֵׁישׁ בַּעֲרֵף אָדָם, שִׁישָׁאֵר אַחַר כְּלִיּוֹן הַגּוֹף, וּמְמוֹנֵי יִתְחַדֵּשׁ בְּנֵין הַגּוֹף בְּשַׁעַת תְּחִילַת הַמַּתִּים. וְזֶהוּ עֶקֶר נְחֻמוֹתֵינוּ, בַּחֲנִינַת "נְחֻמוֹ נְחֻמוֹ" כִּנְל, כִּי עַל הַגּוֹף נֶאֱמַר (רוֹת ג, יט): "שְׂכַבְי עַד הַבֶּקֶר", שֶׁהוּא עַת הַתְּחִיָּה. "וְהִנֵּה בַּבֶּקֶר וְהִנֵּה הִיא לֹאָה" (בְּרַאשִׁית כט, כה), הִינֵנו 'עֵצִים לֹזֵז' הַנ"ל – שְׁעַל־יָדָה נִתְבַּנְּה הַגּוֹף.

וּבְשִׁבִיל שֶׁכָּל פּוֹנְתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הָיָה בְּשִׁבִיל רַחֵל – נֶאֱמַר ב'בְּנֵי רַחֵל, דְּהִינֵנו 'יוֹסֵף': "וּלְקַדְקַד נִזְיַר אָחִיו" (בְּרַאשִׁית מט, כו), וּב'בְּנֵימִין' כְּתִיב: "וּבֵין כְּתַפְּיוֹ שֶׁבִן" (דְּבָרִים לג, יב). רְמֵז: שְׁעַל־יָדָי בַּחֲנִינַת 'לֹאָה' שֶׁהִיא רִאשׁוֹנָה, יָכוֹל לָבוֹא לְבַחֲנִינַת 'רַחֵל'. 'קַדְקַד' ו'כְּתַפְּיוֹ' זֶה בַּחֲנִינַת 'לֹזֵז' הַנ"ל. 'עַרְףָּה' גִּימַטְרִיא ש"נ רִאשִׁית־תּוֹבֹת: "שְׂבִיבַת נְחֻמוֹ" – רְמֵז לְהַנ"ל.

"וַיִּדַר יַעֲקֹב נֶדֶר וְגו'. וְהֶאֱבֵן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׂמְתִי מִצְבָּה" (בְּרַאשִׁית כה, כ"ב)

יד. ח"א נז, א-ב ג – לְהַקִּים אֲמוֹנָה הַנּוֹפְלָה, הִיא עַל־יָדָי בַּחֲנִינַת 'יעקב' – הִינֵנו: עַל־יָדָי 'נֶדֶר', שְׂיִדַר אֵיזְהוּ נֶדֶר, וַיִּקֵּים מִיָּד. וְעַל־יָדָי זֶה יָשׁוּב לְאֲמוֹנַת חֲכָמִים' וְכוּ'. ו'יעקב' הוּא בַּחֲנִינֹת 'נֶדֶר', שֶׁהוּא רֹאשׁ לְכָל הַנּוֹדְרִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (בְּרַאשִׁית כה, ט): "וַיִּדַר יַעֲקֹב נֶדֶר".

וּכְשֶׁנִּתְתַּקֵּן הַיָּדִים' הַנ"ל עַל־יָדָי נֶדֶר, עַל־יָדָי זֶה מִתְנוֹצְצִים בּוֹ 'אוֹרוֹת הָאֲבוֹת' – כִּי 'נֶדֶר' זֶה בַּחֲנִינַת 'אוֹר יַעֲקֹב', ו'יָדָים' הֵם 'אֲבָרָהֶם וַיִּצְחָק', שֶׁהֵם 'יָמִין וּשְׂמָאל'.

וְזֶהוּ: סוֹפֵי־תּוֹבוֹת שֶׁל שְׂמוֹת הָאֲבוֹת: 'בִּק"ם' – כִּי סוֹפֵי־תּוֹבוֹת שֶׁל "אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב", הֵם אוֹתִיּוֹת 'בִּק"ם', נוֹטְרִיקוֹן (תְּהִלִּים פט, כא): "בְּשִׁמּוֹן קָדְשִׁי מִשְׁחֵתִיו", שֶׁהִיא רְמֵז בַּחֲנִינֹת 'נֶדֶר' – כִּי כֵן כְּתִיב ב'נֶדֶר יַעֲקֹב' (בְּרַאשִׁית שֵׁם, כב): "וְהֶאֱבֵן הַזֹּאת אֲשֶׁר" וְכוּ', וְכְתִיב (שֵׁם לה, יד): "וַיִּצַק עָלֶיהָ שִׁמּוֹן" – הִינֵנו: עַל־יָדָי הַנֶּדֶר, מִתְנוֹצְצִים עַל הָאָדָם 'אוֹר הָאֲבוֹת'.

"וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ" (בְּרַאשִׁית כה, כ)

טו. ח"א נט, ד-ה – לְתַקֵּן כָּל הַעֲבֵרוֹת בְּפִרְטִיּוֹת, הֵם רַבִּים מְאֹד וְכַבֵּד עַל הָאָדָם. בְּכֵן צְרִיךְ לְתַקֵּן כְּלָלִיּוֹת הַגִּידִים, תְּקוּנַת הַבְּרִית. וְעַל־יָדָי זֶה נִתְתַּקֵּן מִמִּילָא כָּל הַלְּאוּיִן שֶׁעֲבַר, וְנִמְשָׁךְ לָהֶם 'לְבַנְּנִית', וּמְלַבֵּין עוֹזוֹתֵיהֶן שֶׁל שֵׁם"ה לְאוּיִן, וּמִשְׁפִּיעַ 'לְבַנְּנִית' בְּשֵׁם"ה גִּידִין, בְּבַחֲנִינַת (קִהְלֵת ט, ח): "בְּכָל עַת יִהְיוּ בְּגִידֵי לְבָנִים" [וְעֵין בְּפָנִים עֵינֵי תְּקוּנַת הַבְּנָדִים' הַתְּלוּי בְּזָה].

וּבְזָה תְּלוּי 'פְּרֻנְסָה בְּלִי טְרַח', עַל־יָדָי 'תְּקוּנַת הַכְּלָלִי', שֶׁהוּא 'תְּקוּנַת הַבְּרִית' וְכוּ'.

וְזֶה שְׂבַמְשׁ יַעֲקֹב (בְּרַאשִׁית כה, ט): "וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ" – כִּי זֶה תְּלוּי בְּזָה, כִּי 'פְּרֻנְסָה' תְּלוּי בְּבַחֲנִינַת 'בְּגָדִים לְבָנִים'.

וְזֶה (יִשְׁעִיה כג, יח): "לֶאֱכֹל לְשִׁבְעָה וּלְמַכְסֵה עֵתִיק".

ו'יעקב' שֶׁהִמְשִׁיךְ 'לְבַנְּנִית', בְּבַחֲנִינַת (בְּרַאשִׁית ל, לו): "מִחֲשֵׁף הַלְּבָן", עַל־יָדָי 'תְּקוּנַת הַכְּלָלִי', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (שֵׁם מט, א): "רִאשִׁית אוֹנִי" – נֶאֱמַר בּוֹ (שֵׁם כה, כז): "יִשַׁב אֲהֲלִים" – הִינֵנו: בַּחֲנִינַת 'שָׁמַיִם', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (יִשְׁעִיה מ, כב): "וַיִּמְתַּחֵם כָּאֵהֶל לְשִׁבְתָּ", הִינֵנו: בַּחֲנִינַת (מְשָׁלִי ל, יט): "דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם", בַּחֲנִינַת "זֶהֲרֵ הַרְקִיעַ" (דְּנִיָּאל יב, א), בַּחֲנִינַת (יוֹמָא סח): "לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית, שְׂמַלְבִּין עוֹזוֹתֵיהֶן" וְהַדְּמִים שֶׁל שֵׁם"ה גִּידִין, בְּבַחֲנִינַת (יִשְׁעִיה א, יח): "אִם יֹאדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצֶמֶר יִהְיוּ".

"וַיִּשָׂא יַעֲקֹב רִגְלָיו" (בְּרַאשִׁית כט, א)
"לָבוֹ נִשָּׂא אֶת רִגְלָיו" (רש"י; בְּרַאשִׁית־רַבָּה ע, ח)
"בְּשִׁנְשָׂא יַעֲקֹב אֶת לֹאָה, בְּשַׁעֲהָ שְׁהִיו מְרַקְדִין, הִיו מְזַמְרִין: 'הִיא לִיא'" (בְּרַאשִׁית־רַבָּה ע, יט)

טז. ח"א י, ה-ו ז – רְקוּדִין ו'הַמְחָאֵת־כַּף', נִמְשָׁכִין מִבַּחֲנִינַת ה'רוח שְׂבִלְב', כְּנֶרְאָה בְּחוּשׁ, כִּי עַל־יָדָי 'שְׂמַחַת הַלֵּב' הוּא מְרַקַּד וּמְכַה כַּף אֶל כַּף, וְכְמוֹכָא בְּתַקּוּנִים (תְּקוּנַת־זֶהֲרֵ נג): "וְהֵאֵי רוּחָא נִשְׁבַּ בְּשִׁית פְּרָקִין דְּדוּעָא וּבְשִׁית פְּרָקִין דְּשׁוּקִין". וְהִיא בַּחֲנִינַת 'הַמְחָאֵת־כַּף', וּבַחֲנִינַת 'רְקוּדִין'.

וְזֶהוּ בַּחֲנִינַת: "לָבוֹ נִשָּׂא אֶת רִגְלָיו" (רש"י בְּרַאשִׁית כט, א; בְּרַאשִׁית־רַבָּה ע, ח) – עַל־יָדָי ה'צָדִיק, שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת 'רוּחַ', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (בְּמִדְבָר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", נִכְנַע 'רוּחַ גְּבוּהָ', וְנִתְבַּטַּל ה'גְּאוּוֹה', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תְּהִלִּים לו, יב): "אֵל תְּבוֹאֲנִי רִגְלֵ גְּאוּוֹה". וְנִתְבַּטַּל ה'עֲבוֹדַת־אֱלִילִים', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (בְּרַאשִׁית יח, ד): "וְרַחֲצוּ רִגְלֵיכֶם", "זֶה עֲבוֹדַת אֱלִילִים" (רש"י שֵׁם).

וּכְשֶׁנִּתְעַלָּה ה'רִגְלָיו' עַל־יָדָי ה'רְקוּדִין, בַּחֲנִינַת: "נִשָּׂא לָבוֹ אֶת רִגְלָיו", וְנִתְבַּטַּל ה'גְּאוּוֹה', הִינֵנו ה'עֲבוֹדַת־זֶהֲרֵ' – עַל־יָדָי זֶה נִתְתַּקֵּן הַדִּינִים וְכוּ'. [תְּפִלָּה ב]

[ב'מִי־מִזֶּהֲרַנְת' (ח"ב סט): וְהִנֵּה בְּשָׁנֵי יָמִים־טוֹבִים הִרְאִשׁוּנִים שֶׁל פֶּסַח, זְכַנֵּי הַשֵּׁם־יִתְבַּרַךְ לְשִׁמְחָה גְּדוּלָה מְאֹד בְּרְקוּדִין וּמַחֲוֹלוֹת, שִׁמְחָה גְּדוּלָה מְאֹד וְכוּ'. וְתִהְיֶה לְקַל שְׂמֻחָנוּ הַרְבֵּה בְּעֲזֵרַת־הַשֵּׁם־יִתְבַּרַךְ בְּיָמִים אֵלֶּה, וְרַבִּי מְנַדִּיל שֶׁהִיא עִמִּי כָּל הַדֶּרֶךְ, שְׂמַח הַרְבֵּה מְאֹד, וְרַקַּד הַרְבֵּה מְאֹד, עַד אֲשֶׁר תִּמְחוּ כָּל הַרוּאִים מִהֵיכָן הוּא רוֹקַד הַרְבֵּה כְּלִיָּכָה שְׂלֵא כְּדֶרֶךְ הַטְּבַע. וְהֵם לֹא יָדְעוּ מ'הֵהוּא רוּחָא דְנִשְׁבַּ בְּשִׁית פְּרָקִין" וְכוּ', שְׂמֻשֵׁם נִמְשָׁכִין 'הַמְחָאֵת כַּף אֶל כַּף וְרְקוּדִין, כְּמַבְאָר בְּהַתּוֹרָה וְאֵלֶּה הַמְשָׁפְטִים' סִימָן י']

יז. ח"א לב - "אידיני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז).
 והוא בחינת 'רקודין של התנה'. כי "כל זמן שלא נתונה לזווג, היא אתקריאת 'נער' בלא ה'" (זהר בא לה:), גימטריא ש"ף דינים. וכד אתתקנת לזווג, אתקריאת 'נערה' בה"א, שנמתקין הדינין עלידי ה' אלפי"ן של איהייה שבבינה, כמובא ב'פריעי' חיים (שער עמידה פ"א).
 נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות 'נער', בבחינות ש"ף דינים, וצריך להמתיקה ולתקנה.

וזה נעשה עלידי 'רקודין' - פי הרגלין הם בבחינות נצח ויהוד (תקוני זהר יז. פתח אליהו), והם נתנשאים עלידי ה'לב', הינו: עלידי 'שמחת הלב', כנראה בחוש: שעלידי 'שמחת הלב' מרקדין, כמו שכתוב גבי יעקב (בראשית כט, א): **"וישא יעקב את רגליו"**, ופרש רש"י: **"לבו נשא את רגליו"** (בראשית דב, ע. ח). ו'לב' הוא 'בינה', כמו שכתוב (תקוני זהר שם): **"בינה לבה, ובה הלב מבין"**.
 עלין צריך לכוון ב'רקודים': להמשיך ה'אלפי"ן ש'לב', עלידי הרגלין - לה'פלה', שהיא בחינת: המש פעמים די"ן, גימטריא ש"ף, גימטריא נע"ר.
 ועלידי אור הלב' שנמשך לה - נעשית 'נערה' בה"א, ונעשית ה' פעמים "אידיני".

וזה בחינת: **"אידיני שפתי תפתח"** - שעלידי השפתיים שהם 'נצח ויהוד' - נפתח ונמתק ה'פלה' בבחינת 'זווג', ונעשית בחינת 'אידיני', שהיא 'נערה', שהיא ראויה לזווג.

וזה דאיתא במדרש (בראשית דב, ע. יט): **"כשנשא יעקב את לאה, בשעה שהיו מרקדין, היו מזמרין: 'היא ליה' - לרמוז ליעקב: 'הא לאה'. הינו: פי 'לאה' היא 'עלמא דאתכסיא'** (זהר ונצא קנד), שהוא בחינת 'לב', כמו שכתוב (תהלים קיט, א): **"בלבי צפנתי אמרתך"**, ומשם המתוק של הדינים, כשממשיכין ה"א מהלב.

וזה: **"הא לאה"** - שצריך להמשיך מ'לאה', ה'אלפי"ן - כדי להמתיק ולתקן את ה'פלה'. גם היו אומרים: **"שהפלה שמה לאה"** - שעלידי בחינות עצמה נמתקת. **[תפלה ג]**

"וישק יעקב לרחל וישא את קלו ויבך. ויגד יעקב לרחל פי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה. ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו ויספר ללבן את כל הדברים האלה. ויאמר לו לבן אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים. ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה"
 (בראשית כט, יא-יב, יג-יט)

יח. ח"א יב, אבג - יש בחינת 'יעקב' ו'לבן'.
 א) **'יעקב'** - הוא הצדיק המחדש החדושין דאורייתא, ולומד תורתו לשמה, וטובו גנוז ושמור וצפון לעתיד, כמו שאמרו רז"ל (ערובין כב.): **"למחר לקבל שכרם"**. ועלישם ששכרו לבסוף, עלישם זה נקרא 'יעקב', לשון 'עקב וסוף', שכרו לבסוף.

ב) **'ו'לבן'** - הוא 'תלמיד חכם שד יהודי', שתורתו להתייגר ולקנטר. ו'תלמיד חכם כזה, נבלה טובה הימנו" (ויקרא דב, א, טו).

וזה ידוע (סוטה כב. שבת קיד.): **"שאינו נקרא 'תלמיד חכם', אלא עלידי 'תורה שבעלפה'"**. כי זה שיודע ללמד 'חמש', אינו נקרא 'תלמיד חכם', אלא זה שהוא בקי בגמרא ופוסקים.

וכשלומד בלא 'דעת', נקרא 'לבן', עלישם 'ערמימות' שנכנס בו, ושוא ורודף את הצדיקים, 'צדיק עליון' ו'צדיק תחתון', כי "שכינתא בין תרין צדיקא יתבא" (זהר ונצא קנג: ויחי רמה:).

הצדיק שחדש זאת ה'תורה שבעלפה' - זה 'צדיק עליון'. ו'צדיק התחתון' - זה שלומד החדושין. ו'תורה שבעלפה' - הינו 'שכינתא', כמו שכתוב (תקוני זהר יז. פתח אליהו): **"מלכות, פה - ותורה שבעלפה קרינן לה"**.

וכשה'שכינה' הנקרא 'תורה שבעלפה', באה בתוך 'תלמיד חכם שד יהודי' - זה נקרא 'גלות השכינה' - ואז יש לו פה לדבר על צדיק עתק וכו'.

וכשהאדם לומד בקדשה ובטהרה, איזה דין ופסק, שחדש איזה תנא או צדיק אחר - עלידי זה נעשה בחינת 'נשיקין' בין ה'צדיק העליון' ו'צדיק התחתון'. זה בחינת 'התדבקות רוחא ברוחא', שמדבקין רוח הצדיק העליון שחדש זה החדוש, עם רוח הדבור' הלומד עכשו זה החדוש.

נמצא: כשלומד דין איזה הלכה שחדשו התנאים, עלידי זה נתדבק רוח התנא עם רוח הלומד, ודומה כאלו נושק את עצמו עם התנא.

אבל 'תלמיד חכם שד יהודי', כשלומד גמרא או פסקי דין - התנא אינו יכול לסבל רוחו - פי מי יכול לסבל לנשק עצמו עם נבלה, כלישפן ש'נבלה טובה הימנו'.

ואפלו צדיקים שכבר הלכו לעולמם - כשאנו לומדין תורותיהם, עלידי זה נתדבק רוחם ברוחנו, כמו שאמרו רז"ל (בבמות צז): **"שפתותיהם דובבות בקבר"** - וזה עלידי בחינת 'נשיקה'.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כט, יאִיבִיגִיד־טו): **"וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיֵּשֶׂא אֶת קִלְוֹ וַיִּבְדֵּךְ. וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרַחֵל פִּי אָחִי אַבְיָה הוּא וְכִי בֶן רַבְקָה הוּא וַתִּרְצֵ וַתִּגַּד לְאַבְיָה. וַיְהִי כִשְׁמֹעַ לָבֵן אֶת שְׁמֵעַ יַעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ וַיִּרְצֵ לַקְרָאתוֹ וַיַּחֲבֹק לוֹ וַיִּנְשָׁק לוֹ וַיְבִיֵאֵהוּ אֶל בֵּיתוֹ וַיִּסְפַּר לְלָבָן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וַיֹּאמֶר לוֹ לָבָן אַךְ עַצְמִי וּבִשְׂרִי אֶתָּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ הַדָּשׁ יָמִים. וַיֹּאמֶר לָבָן לַיעֲקֹב הֲכִי אֲחִי אֶתָּה."**

"וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל, וַיֵּשֶׂא קִלְוֹ וַיִּבְדֵּךְ". פֶּרֶשׁ רִש"י: **"שִׁצְפָה בְּרוּח־הַקֹּדֶשׁ שְׂאִינָה נִכְנָסֶת עִמּוֹ לַקְבוּרָה"**.

"רַחֵל" - בְּחִינַת תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ, שֶׁהִיא **"כְּרַחֵל לִפְנֵי גּוֹזְזֵיהָ"** (ישעיה נג ז), שֶׁהַכֹּל גּוֹזְזִין וּפּוֹסְקִין מִמֶּנָּה ה'לְכוּת, וְהֵם נַעֲשִׂים לְבוֹשֵׁינָ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (מִשְׁלֵי כז, כו): **"כְּבוֹשִׁים לְבוֹשָׁה"**, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (ישעיה ג ו): **"שִׁמְלַת לְבָה קָצִין תִּהְיֶה לָנוּ"**.

וְזֶה בְּחִינַת: **"וַיִּשַׁק יַעֲקֹב"** - הוּא ה'תְּנָא'.
"לְרַחֵל" - הִיא ה'תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ שְׁחָדֵשׁ. שְׁנִשַׁק וַדְּבַק אֶת רִוּחוֹ בְּרוּח־הַקֹּדֶשׁ שְׁבַשְׁכִּינָה.

"וַיִּבְדֵּךְ" - שִׁצְפָה בְּרוּח־הַקֹּדֶשׁ שָׁלוֹ, שֶׁהוּצִיא מִפִּיּו וְהִכְנִיס בְּתוֹךְ ה'תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ, וְרָאָה: שְׁבַגְלוֹת הָזֶה עַל־פִּי הָרֶב, ה'לּוֹמְדִים אֵינֶם הַגּוֹנִים.

נִמְצָא: שְׁעַל־יָדַי לְמוֹדֵם שְׁיִלְמָדוּ - לֹא תִפְנֹס רִוּח־הַקֹּדֶשׁ שֶׁל רַחֵל, שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ - לַקְבוּרָה. שְׂאִין "שְׁפִתוֹתַי דּוֹבְבוֹת בַּקֶּבֶר" עַל־יָדַי לְמוֹדוֹ שֶׁל רִשָּׁע, וְעַל־יָדַיֶּהָ: **"וַיִּבְדֵּךְ עַל גְּלוֹתוֹ"**.

וְעוֹד: שְׁלִפְעָמִים ה'לְמַדָּן אֹמֵר אֵיזָה הַדּוֹשׁ בְּשֵׁם עַצְמוֹ, וְלֹא בְשֵׁם ה'תְּנָא'. נִמְצָא: שְׁעַל־יָדַיֶּהָ אֵינוֹ נִכְנָס עִם הַתְּנָא לַקְבוּרָה, פִּי אֵין אֹמֵר בְּשֵׁם אֹמְרוֹ.

וְאִם יִקְשֶׁה לָךְ: הֲלֹא תִכַּף כְּשִׁלְמוֹד ה'לְמַדָּן, ה'חֲדוּשׁ שֶׁל ה'צַדִּיק, הִיָּה לוֹ לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה, וְאֵיךְ מֵנִיחַ ה'תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ אֶת ה'לְמַדָּן לִילָךְ בְּרִשְׁעֵתוֹ!?

תְּשׁוּבָה עַל זֶה: **"וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרַחֵל, פִּי אָחִי אַבְיָה הוּא, וְכִי בֶן רַבְקָה הוּא"** - פֶּרוּשׁ: בְּשַׁעָה שֶׁהִגִּיד ה'צַדִּיק ה'תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ - הִגִּיד אוֹתָהּ בְּבַחֲיִנַת (הוֹשֵׁעַ יד, ו): **"צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם, וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם"**.

וְזֶה: **"פִּי אָחִי אַבְיָה הוּא"** - **"בְּרַמְאוֹת"** (רש"י; בְּרֵאשִׁית־כז ע, ג), בְּבַחֲיִנַת: **"וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם"**.

"וְכִי בֶן רַבְקָה הוּא" - **"הַבְּשָׂרָה"** (שם), בְּבַחֲיִנַת: **"צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם"**.

וְלֹא עוֹד: **"וַתִּגַּד וַתִּגַּד לְאַבְיָה"** - הֵינּוּ: זֹאת הַבְּחִינָה שֶׁל **"וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם"**, בָּא לוֹ בְּנִקְל יוֹתֵר, כְּמוֹ

שְׂאִמְרוּ חֲזוֹ"ל (סוֹטָה כא: עַל מִשְׁלֵי ח, יב): **"אֲנִי חִכְמָה שְׁכַנְתִּי עֲרֻמָּה"** - **"כִּי כְּשִׂאֲדָם לּוֹמֵד תּוֹרָה, נִכְנָס בּוֹ עֲרֻמִּיּוֹת"**.

וְזֶה: **"וַתִּרְצֵ"** - כְּאָדָם שֶׁרָץ בְּמַהִירוֹת וּבְנִקְל.

"וַתִּגַּד לְאַבְיָה" - שֶׁה'תּוֹרָה הִיא מַגִּדַת לְה'לְמַדָּן עֲרֻמִּיּוֹת.

וְזֶהוּ: **"וַתִּרְצֵ וַתִּגַּד לְאַבְיָה"** - שֶׁה'עֲרֻמִּיּוֹת בָּא בְּנִקְל וּבְמַהִירוֹת יוֹתֵר לְאָדָם. כִּי ה'קֹדֶשׁ צְרִיךְ סִינֵעַ מִלְּעֹלָא, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ (שַׁבַּת קד, עֲבוּדֵה־זָרָה נה): **"הֲבֵא לְטָהַר מִסִּיעִין לוֹ"**. אָבֵל ה'עֲרֻמִּיּוֹת, 'פּוֹתַחֲיָן - **"יֵשׁ לוֹ פְּתָחִים חֲרֻבָה"** (שם), וְבָא לוֹ בְּנִקְל.

וְאִם יִקְשֶׁה לָךְ: אִם הַתְּנָא הִיָּה 'צַדִּיק גְּמוּר' - אֵיךְ בָּא זֶה הַדְּבָר, שְׂאוֹמֵר תּוֹרָתוֹ שְׁיִכּוֹל לְסַבֵּל שְׁנֵי מִשְׁמְעוֹת: **'מִשְׁמְעוֹת טוֹב, דְּהֵינּוּ: "צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם"**, וְ'מִשְׁמְעוֹת לְהַפּוֹד, דְּהֵינּוּ: **"וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם"!**

אָבֵל דַּע: שֶׁה'תְּנָא הִיָּה 'צַדִּיק גְּמוּר, וְתוֹרָתוֹ זָכָה מִבְּלֵי פְסָלָת, וּמָה שְׁנִרְאָה בָּהּ מִשְׁמְעוֹת עֲרֻמִּיּוֹת, זֶה: פִּי כָּל הָעוֹלָם מְקַבְּלִים פְּרִנְסָתָם מ'שְׂמַאלָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (מִשְׁלֵי ג טז): **"מִשְׂמַאלָה עֶשֶׂר וְכְבוֹד"**.

בְּשִׁבִיל זֶה נִפְל הַתְּנָא בְּשַׁעַת אַמִּירַת תּוֹרָתוֹ, לְאַיִזָה שְׂגִיָּאָה דְקָה כְּחוּט־הַשְּׁעָרָה, לְבַחֲיִנַת 'שְׂמַאלָה' - פְּדִי שְׁעַל־יָדַיֶּהָ, יִקְבֵּל שְׁפַע וּפְרִנְסָתוֹ לְעוֹלָם, וְלִהְיִשֵּׁיף לָהֶם עֶשֶׂר וְכְבוֹד, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: **"מִשְׂמַאלָה עֶשֶׂר וְכְבוֹד"**.

אָבֵל מִצַּד הַתְּנָא, אֵין נִפְתָּל וְעַקֵּשׁ. וְעַל־זֶה צְרִיךְ הַלְמַדָּן לִידַע קֹדֶם לְמוֹדוֹ: **"שְׁבַשְׁעָה שְׁיוֹשֵׁב לְלִמְדָה, ה'צַדִּיק שְׁבַגְרֵעֵדָן צִיַּת לְקָלָה"** (שִׁירֵה־שִׁירִים ח, יג; זִמֵּר לָךְ לָךְ צב).

וְזֶה: **"וַיְהִי כִשְׁמֹעַ לָבָן אֶת שְׁמֵעַ יַעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ"** - הֵינּוּ: כְּשֶׁה'לְמַדָּן יוֹדַע 'שְׁמֵעַ יַעֲקֹב' - שְׁיַעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ, בְּחִינַת 'בְּשִׂרוֹת, שְׁלִמָד וְאָמַר זֹאת הַתּוֹרָה ב'כְּשִׂרוֹת' לְשִׁמָּה, וַיַּעֲקֹב, הֵינּוּ ה'תְּנָא, צִיַּת לְקָלָה.

"וַיִּרְצֵ לַקְרָאתוֹ, וַמְחַבֵּק וּמְנַשֵּׁק לוֹ" - הֵינּוּ: שְׁעַל־יָדַי לְמוֹדוֹ, מִתְדַבֵּק רוּחַ הַתְּנָא בְּרוּחוֹ, זֶה בְּחִינַת 'נְשִׁיקִין'.

"וַיְבִיֵאֵהוּ אֶל בֵּיתוֹ" - שְׁמִבִּיא אֶת רִוּחַ הַתְּנָא, לְתוֹךְ הַתּוֹרָה שְׁלּוֹמֵד עִכְשָׁו, פִּי שֵׁם בֵּיתוֹ.

"וַיִּסְפַּר לְלָבָן" - לְשׁוֹן 'סְפִיר וְאוֹר, שְׂרִיחַ הַתְּנָא מְאִיר לְה'לְמַדָּן וּמְבַאֵר לוֹ **"אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה"** - פֶּרֶשׁ רִש"י: **"שְׁלֹא בָּא אֶלָּא מִתּוֹךְ אֲנָס אָחִיו, שְׁנִטְל מִמּוֹנוֹ מִמוֹנוֹ"**.

פרוש: שרוח התנא מודיע לה' למדן: שלא בא התנא לבחינה הזאת שיסבל תורתו משמעות ערמימיות, אלא מתוך "אנס אחיו שנטל ממונו", כד"י: "בשמאלה עשר וכבוד" - כד"י להמשיך להם שפע גשמיית.

בשידע ה' למדן' בליזה, יאמר ל'בן': "אך עצמי ובשרי אתה" - דהינו: שיתקשר ה' למדן' עם ה'תנא' בהתקשרות גדול.

"וישב עמו חדש ימים", ויתישב בדבר עם רוח התנא: איך לחזור בתשובה, להחדש ימיו שעברו בחשה, בבחינת (תהלים קג, ה): "תתחדש כנשר נעוריוכי".

אבל 'תלמיד-חכם שד יהודי' - אינו רואה כל אלה, ואינו שומע "שמע בן-אחותו", "ויאמר לו אחי אתה" - ש'ל'בן' חושב ואומר: שגם ה'תנא' לא אמר תורתו אלא ב'ערמימיות', ואין בה שום צד בשרות, וחושב: "שהוא אחיו ברמאות", שכלו רמאות חסיד-שלום, ואינו רוצה לחזור בתשובה, ודובר "על צדיק עתק בגאווה ובוז" (תהלים לא, יט).

"וישק יעקב לרחל וישא את קלו ויבד"
(בראשית כט, יא)
"לפי שבא בידים ריקניות, אמר: אליעזר עבד אבי אבא היו בידיו נזמים וצמידים ומגדנות, ואני אין בידים כלום. לפי שרצה אליפו בן עשו וכו'" (רש"י; בראשית רבה ע, יב)

יט. אבני-ה-ברזל, שיחות-וספורים מרבי נחמן מטולטשין ז"ל טו; שיח-שרפי-קדש ח"א תשי - התאונן אחד לפני מזהרנות ז"ל: "שאין לו לתן מתנות לארוסתו!"

ונחם אותו מזהרנות ז"ל: "גם יעקב אבינו עליו השלום לא היה לו לתן מתנות לכלתו, בעת שברח מפני עשו אחיו!"

אמר לו: "מה ענין יעקב אבינו בשבילי? שאצלו היה הכל רזין עלאין!"

אמר לו: "גם עכשיו יש רזין עלאין".

"ועיני לאה רבות, ורחל היתה יפת-תאר ויפת-מראה"
(בראשית כט, יז)

כ. ח"א רנו - מה שהרשעים עליפירב מזמרים נגונים של 'ללה ועצבות' - כי הם בחינת 'נשמת ערב רב', ו"אמא דערברב, היא לילית" (זהר בראשית כז: תקוני-זהר נב, ועוד), שהיא 'מיללת' תמיד, ועליבן הם עושים נגונים של 'ללה'.

ומה שדרך בני-אדם למשך אל נגונים הללו - פי יניקתם מבחינת (בראשית כט, יז): "ועיני לאה רבות", מבחינת 'קלקול הראות', בבחינת: "יהי מארת, הסר"

(בראשית א, יד - הקדמת הזהר א: יא. יב: זהר בראשית יט: לג: ועוד), "דא לילית" (תקוני-זהר פב:).

ועקר ה'נגון' - הוא מבחינת 'שבט לוי' שהיו מנצחים בשיר, שהם מ'בני לאה', ואז פשנולד 'לוי' נאמר (בראשית כט, לד): "הפעם ילוח אישי אלי" - פי על-ידי שנולד ל'לוי', "שהוא סטרא דנגונא" (זהר שמות יט.) - על-ידי יד-יזה בחינת ה'המשכה', שילוח וימשך אליה.

ועל-בן נגינה' שנשתלשל ויורד משם, מבחינת "ועיני לאה רבות", יש לו כח למשך, בבחינת "הפעם ילוח".

וכשמזמרים אלו הנגונים הנ"ל בשבת, על-ידי-יזה מעלין אותם - פי בשבת נשלם האור, בבחינת (ברכות מג:): "פסיעה גסה נוטלת מאור עיניו וכו', ומהדרא לה בקדושא דבי שמשא".

נמצא: שבשבת האור בשלמות וכו'. ואז מעלין ה'נגונים' הנ"ל שיינקתם מ'קלקול הראות' כנ"ל - על-ידי 'שבת', שהוא בחינת 'תקוני-הראות' בשלמות.

כא. ח"ג סז - "רחל מבכה על בניה" (ירמיה לא, יד) - זה בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין" (זהר משפטים צה.), פי "רחל היתה יפת-תאר ויפת-מראה" (בראשית כט, יז).

ועל-בן עקר ה'הולדה' של ה'צדיק', שהוא בחינת 'יוסף', שהיה 'יפה-תאר ויפה-מראה' (שם לט, ו), בבחינת ה'פאר והיפי של העולם' - הוא מ'רחל'.

אבל עכשו בגלות אחר החרבן - היא בבחינת: "רחל מבכה על בניה". ועל-בן היא בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין", פי "מאור עינים, נסתלקין על-ידי הבכי" (שבת קנא:).

"ברחל בתך הקטנה" (בראשית כט, יח)

כב. שיחות-ה'ר"ן קז - "אסתר בינונית היתה, לא ארפה ולא קצרה" (מגלה יג.), הענין: שאמרו רז"ל (שם:): "בשביל צניעות שהיתה ברחל, זכתה ויצאה ממנה שאול, ובשביל צניעות שהיתה בשאול, זכה ויצאה ממנו אסתר המלכה". וב'רחל' פתיב (בראשית כט, יח): "רחל בתך הקטנה". וב'שאול' נאמר (שמואל-א ט, ב): "משכמו ומעלה גבה מפל העם". ואסתר ממצע בין שאול ורחל, 'בינונית' היתה.

"ויהיו בעיניו פנים אחדים באהבתו אתה" (בראשית כט, כ)

כג. ח"ג עט - נמצא לעיל בפסוק (בראשית כח, יא): "ויילן שם פי בא השמש"

"ויעש משה. ויהי בערב ויקח את לאה בתו וגו'. ויהי בבקר והנה היא לאה וגו'. ויבא גם אל רחל"
(בראשית כט, כב-כד) - ענין רחל ולאה'

כד. ח"א נת, נסוף - בזאת התורה (ח"א כח) מרמז בה כל פונות פרשת תמיד שאומרים בבקר (על פי פריע"חיים, שער עולם העשיה פ"ג).

ועל כן צוה השם יתברך ברחמיו להקריב: **"עולת תמיד"** (במדבר כח, ו) - להתגבר עול"ת תמיד שבקדשה, שהוא בחינת **"תולעת יעקב"** (ישעיה מא, יד), על ה'תול'ע שבקלפה וכו'.

ודע: **פי כל קרבן עולה, היא בבחינת לאה** וכו', ולכן בא **'עולת תמיד'** בנגדה, כדי למתק דיניה, כדי שלא ישלט וימשל ה'תולעת הטמא, ותול'ע יחזר ל'עול'ת'. וזה שכתוב: **"עולת תמד"**, פי 'תמ"ד' בגימטריא ד' אלפין שלוקחת לאה וכו'.

עיר"שם היטב, ותדקדק ותראה: שפלי"זה מבאר בהתורה הנ"ל (ח"א כח) - פי מבאר שם: שהמתנגדים המחרפין יראי השם, זה נמשך מהאלפין הנפולים - שאלו האלפין בקדשה, הם בחינת לאה, ואצלם נעשה מזה בחינת (ישעיה ז, יג): **"המעט מכם הלאות אנשים, פי תלאו גם אלקים"** - כאלו לואה הקדוש-ברוך הוא מלעזר וכו'. **פי מ'לאה, נעשה אצלם בחינת לואה** - פי הם יונקים מהדינים הקשים שב'לאה', שמשם אחיזת הקלפות הקשות, שהם בחינת עבודה זרה.

וזה מה שמבאר בהתורה הנ"ל: שנופלים בכפירות, בחינת עבודה זרה. והתקון: **"אנכי תולעת ולא איש"**, הינו בחינת תולע דקדשה, שמכניע תולע דקלפה וכו'.

כה. ח"א לב - **"בשנשא יעקב את לאה, בשעה שהיו מרקדין, היו מזמרין: היא לוא"** (בראשית כד, ע, יט) - נמצא לעיל בפסוק (בראשית כט, א): **"וישא יעקב רגליו"**.

כו. ח"א מח - **"ליפתח ח'טאת ר'בין"** (בראשית ד, ז), ראשי תבות רח"ל למפרע בחזרת אנפין, בחינת דיב, שהיא **"ריב בגלותא, דמתגברין אמין דעלמא"** (תקוני זחר מד), **"ריב לשונות"** (תהלים לא, כא).

כז. ח"ב פה - **ענין רחל ולאה** - נמצא בפסוק לעיל (בראשית כח, יט): **"ויקרא את שם המקום ההוא בית אל, ואולם לוז שם העיר לראשנה"**.

כח. חיי מוהר"ן תקסג; לקוטי הלכות, בשר בחלב ב, ו - שמעתי מרבנו ז"ל: שבימי אברהם אבינו, היתה השכינה נקראת בשם שרה. ובימי

יצחק, בשם רבקה. ובימי יעקב, בשם רחל ולאה. וכן מובא ב'זהר הקדוש' מעין זה (נרא קיב. בלק קפז. - מובא בספר 'שערי אורה', שער ח).

"פי שמע ה' פי שנואה אנכי" (בראשית כט, לג)

כט. ח"א י, ד - **"יוסף איננו, ושמעון איננו"** (בראשית מב, לו) - זה רמז על תוכחת השכל שמוכיח הבעלי-באוה' הרוצים להתגדל.

"יוסף איננו" - **"יוסף זה בחינת תקון המעות, על-שם (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי"**. הינו: עדין לא תקנתם המעות, שהוא לחרפה ולקלון, ויש לכם להתביש מחמתו.

"ושמעון איננו" - הינו: שעל ידי שאין לה בחינת 'יוסף' - אין לה בחינת 'שמעון'. ו'שמעון' הוא בחינת (שם כט, לג): **"פי שמע ה' פי שנואה אנכי"** - פי אתה אינך שנוא, פי מחמת שלא תקנת את עצמך, בודאי אינך יכול להוכיח אחרים, פי יאמרו לך: **"קשט עצמך תחלה"** וכו' (בבא בתרא ס).

ועל כן אינך שנוא - פי המוכיח הוא שנוא, כמו שאמרו חז"ל (כתובות קה): **"הא צורבא מרבנן דמרחמי לה בני מתא, לאו משום דמעלי טפי, אלא משום דלא מוכח להו במלי דשמיא"**.

"ותקרא שמו שמעון" (בראשית כט, לג)

ל. שיחות הר"ן מד - **בענין השם של אדם: השם הוא דבר גדול מאד.** ודבר הרבה מזה.

גם דבר עמנו מענין הפסוקים שנוהגין לומר קדם 'יהיו לרצון', המתחילין ומסימין באותיות של שמו. ואמר: שיודע לבאר כל השמות של אותן שעמדו סביבו היכן הם רומזים.

וביותר מרבי שמעון (תלמידו ושמו) דבר הרבה. 'שמעון' היא צרוף: **"עו"ן מ"ש"**. ולא רצה לבאר באור הדבר, ואמר: שצרוף הנ"ל, זהו ממש כל ענינו ובחינתו של רבי שמעון.

ואמר: **"שאל תטעה אם אמר לך היכן אתה מרמז, שגם אדם אחר ששמו בשמה אחיזתו גם כן שם, אל תאמר בן!"** ומכלל דבריו הבנו: שכל אחד פפי ענינו ומדרגתו ובחינתו - בן יש לו איזה צרוף ורמז. והוא יודע פליזה היטב לאמתו.

"הפעם ילוח אישי אלי וגו', על-כן קרא שמו לוי" (בראשית כט, לד) - **"שבט לוי"**

לא. ח"א רנו - עקר ה'נגון, הוא מבחינת שבט לוי וכו' - נמצא לעיל בפסוק (בראשית כט, יז): **"ויעני לאה רפות"**.

לב. ח"א רלז - עקר ה'נגון' וְהַפְּלִי-שִׁיר, הביא 'לוי' לעולם, פּמוּבָא בְזָהָר (שמות יט.): "שֶׁעָקַר הַנְּגוּן מִסְטָרָא דְלִוְיָא".

וְזֶה שְׁאֵמְרָה לָאָה (בראשית כט, לד): "הַפְּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי" - שְׁעֵתָה הַפְּעַם שְׁנוּלֵד לְוִי, שְׁעֵלִידוֹ בָּא בְּחֵינַת הַנְּגוּן וְכִלְי־שִׁיר' לְעוֹלָם - "הַפְּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי" בּוֹדְאֵי - כִּי הִתְחַבְּרוּת שְׁנֵי דְבָרִים, הוּא עַל-יְדֵי 'נְגוּן' וְכִלְי־שִׁיר', וְהִבֵּן. - וְזֶה בְּחֵינַת 'פְּלִי-זְמֵר' שְׁמַנְגִּין עַל חֲתָנָה.

"וְתֹאמַר: הַפְּעַם אוֹדָה אֶת ה', עַל-כֵּן קָרָאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה" (בראשית כט, לה)

לג. ח"א צז - 'יהודה', הִינּוּ ה'תְּפִלָּה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בראשית כט, לה): "הַפְּעַם אוֹדָה".

"נִפְתּוּלֵי אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי עִם אַחֵי" (בראשית ל, ח)
"נִתְחַבְּרְתִּי עִם אַחֵי לְזָבוֹת לְבָנִים" (רש"י)

לד. ח"ג פד - דַּע: שֶׁעָקַר הִתְחַבְּרוּת וּדְבָקוֹת לְהַשִּׁם-יִתְבָּרָה, הוּא עַל-יְדֵי ה'תְּפִלָּה'. כִּי ה'תְּפִלָּה' הִיא 'שַׁעַר' שֶׁדָּרָךְ שָׁם נִכְנָסִין לְהַשִּׁם-יִתְבָּרָה, וּמִשָּׁם אֲשַׁתְּמוּדְעִין לָהּ. כִּי 'תְּפִלָּה' הִיא 'מְלֻכּוּת', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים קט, ד) "וְאֲנִי תְּפִלָּה", וְתְּפִלָּה' לְשׁוֹן 'הִתְחַבְּרוּת', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בראשית ל, ח): "נִפְתּוּלֵי אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי", תְּרַגְמוּ: לְשׁוֹן 'הִתְחַבְּרוּת' (רש"י). [נַעֲנֵן עוֹד בְּלִקוּטֵי-הַלְכוּת; תְּפִלִּין ה, מג]. **[תְּפִלָּה ד]**

"וְתַהַר וְתִלְד בֵּן וְתֹאמַר: אֶסַף אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי. וְתִקְרָא אֶת שְׁמוֹ יוֹסֵף" (בראשית ל, כג-כד)

לה. ח"א י, ד - 'תקון המענות' הוּא בְּחֵינַת 'יוֹסֵף', עַל-שֵׁם (בראשית ל, כג): "אֶסַף אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי".

לו. ח"א יט, ג - הַשֵּׁם 'יוֹסֵף' - עַל-שֵׁם 'שְׁלָמוֹת לְשׁוֹן-הַקִּדְשִׁי', שֶׁהוּא 'תְּקוּן-הַבְּרִית', בְּבַחֲיֵינַת (בראשית ל, כג): "אֶסַף אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי" - כִּי בּוֹ תְּלִיד 'כְּבוֹד', כִּי 'אֵין בְּשֵׁת אֶלָּא בְּמִקּוֹם עֲרִיין', שֶׁהוּא 'פְּגַם-הַבְּרִית', בְּחֵינַת 'עֲרָלָה', בְּחֵינַת (בראשית לד, יד) "כִּי חֲרָפָה הִיא לָנוּ".

לז. ח"א לד, ח - וְזֶהוּ כְּשֶׁנוּלֵד 'יוֹסֵף-הַצַּדִּיק', אֵמְרָה 'רַחֵל' (בראשית ל, כג): "אֶסַף אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי" - כִּי כְּשֶׁנִּתְגַּלְּהַ ה'נִקְדָּה' שְׁשֵׁם 'אֶהְבֶּה הַקְּדוּשָׁה' - אֵזִי נִתְבַטַּל ה'חֲרָפּוֹת', הִינּוּ: 'עֲרָלַת לֵב', הִינּוּ: 'אֶהְבּוֹת רַעוּת'. **[תְּפִלָּה ה]**

לח. ח"א נד, ו - "וּפְרָעָה הַלֵּם" (בראשית מא, א), הִינּוּ: ה'כַּח הַמְדַמָּה', שְׁמַחֲזִיר תְּמִיד לְשֵׁרוֹת עַל-פִּי שׁוֹנֶה הַלְכוּת' - שְׁפִשְׁה-חֲדוּשִׁים' הֵם עַל-יְדֵי 'כַּח

הַמְדַמָּה', "אֵזִי נִבְרָאִין רְקִיעִין דְּשׁוּא" (הַקְּדַמַּת הַזֶּהָר ה,). וְעַל-יְדֵם בָּא רַעֲב לְעוֹלָם.

וְאִף שֵׁישׁ בָּהֶם גַּם-כֵּן טוֹב, שֶׁהֵם 'דְּבַר־תּוֹרָה', בְּחֵינַת 'שִׁבְע' - הָרַע מִתְרַבֵּה וְגוֹבֵר עַל הַטוֹב, בְּבַחֲיֵינַת (שם שם, כא): "וְלֹא נִוְדַע כִּי בָּאוּ אֶל קַרְבָּנָה" - שְׁמַתְגַּבֵּר חֲסִד-שְׁלֹם בְּחֵינַת "שִׁבְע שְׁנֵי הָרַעֲב" (שם שם, נד), עַל בְּחֵינַת "שִׁבְע שְׁנֵי הַשִּׁבְעִי" (שם שם, נג), שֶׁהוּא בְּחֵינַת הַתְּגַבְּרוּת הָרַע עַל הַטוֹב, עַד שְׁאִין נִכָּר הַטוֹב מִפְּנֵי הָרַע,

וְתִקְוֵנוּ: הוּא 'יוֹסֵף' - בְּבַחֲיֵינַת (בראשית ל, כג): "אֶסַף אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי" - שֶׁהוּא מְמַתִּיק אֶת הָרַע, שֶׁהוּא בְּחֵינַת הָרַעֲב, בְּבַחֲיֵינַת (יחזקאל לו, ל): "אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֲרָפַת רַעֲב בְּגוֹיִם".

לט. ח"א נה, ו - 'אֶסִּיפָה' הַנֶּאֱמָר ב'פְּרָה אֲדוּמָה' (במדבר יט, ט - וְאֶסַף אִישׁ טָהוֹר אֶת אֶפֶר הַפָּרָה) - זֶהוּ בְּחֵינַת 'בְּטוֹל הַבְּזִיוֹנוֹת שֶׁל הַשׁוֹנְאִים', בְּבַחֲיֵינַת (בראשית ל, כג): "אֶסַף אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי", זֶה בְּחֵינַת: 'בְּטוֹל קוֹל שְׁלִישִׁי' (עֵינן בְּפָנִים עֵינן שְׂאָר הַקּוֹלוֹת בְּבַחֲיֵינַת 'שְׁחִיטָה' וְשִׁרְפָה), שֵׁישׁ לְאָדָם בְּזִיוֹנוֹת וְחֲרָפּוֹת מְשׁוֹנְאִים, בְּבַחֲיֵינַת (תהלים מד, טז-יז): "כֹּל הַיּוֹם כָּלִמְתִּי נִגְדִי וּבִשְׁת פָּנֵי כִסְתָנִי, מִקּוֹל מְחַרֵּף וּמְגַדֵּף", בְּחֵינַת (שם כב, ז): "וְאֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ, חֲרָפַת אָדָם וּבְזוּי עִם".

מ. ח"א פב - כָּל הַחֲרָפּוֹת הַבָּאִים לְאָדָם, הֵם מ'שְׁלִשְׁ-קְלָפוֹת': "רוּחַ סַעָרָה, וְעָנָן גְּדוֹל, וְאִשׁ מִתְּלַקַּחַת" (יחזקאל א, ד) - וְעָקַר ה'חֲרָפּוֹת', בָּאִים מְבַחֲיֵינַת 'עֲרָלָה', שֶׁהִיא בְּחֵינַת ה'שְׁלִשְׁ-קְלָפוֹת'.

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁנוּלֵד יוֹסֵף, אֵמְרָה אִמּוֹ (בראשית ל, כג): "אֶסַף אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי" - כִּי בְּהִתְגַּלְּוֹת בְּחֵינַת 'יוֹסֵף', שֶׁהוּא בְּחֵינַת 'קִדְשַׁת-הַבְּרִית', בְּחֵינַת 'מִלָּה' (זֶהָר פְּקוּדֵי רַכָּה). - נֶאֱסַפּוּ הַחֲרָפּוֹת' - הִינּוּ ה'שְׁלִשְׁ-קְלָפוֹת'.

מא. ח"ג עט (רְאִשֵׁי-פָרְקִים' שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ ז"ל לְעֶצְמוֹ) - יוֹסֵף הַטְּמִין חֲרָפְתִּי. - עַל-יְדֵי 'יוֹסֵף הָיָה בְּמִצְרַיִם' (שמות א, ה), "אֶסַף חֲרָפְתִּי" (בראשית ל, כג).

"וַיְבָרֶךְ ה' אֶתְּךָ לְרַגְלֶיךָ" (בראשית ל, ל)

מב. ח"א נד, ג-ד - כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה אֵיזָה מַצּוּה, יֵשׁ כַּח בְּהַמְצִיחַ לִילְךָ וְלְעוֹרֵר כָּל הַעוֹלָמוֹת לְעִבּוּדַת הַשִּׁם-יִתְבָּרָךְ. וְעַל-יְדֵי ה'הִתְעוֹרְרוּת', הִינּוּ עַל-יְדֵי 'הַלִּיכָה' - נִמְשָׁךְ 'בְּרַכָּה' לְכָל הַעוֹלָמוֹת. וְזֶה בְּחֵינַת (בראשית ל, ל): "וַיְבָרֶךְ ה' אֶתְּךָ לְרַגְלֶיךָ". **[תְּפִלָּה ו]**

מג. ח"ב ד, ז - צְרִיךְ לְקַשֵּׁר כָּל ה'רְצוּנוֹת' שֵׁישׁ בְּעוֹלָם, ל'שִׁרְשֵׁי-הַרְצוֹן' - וְעַל-יְדֵי-זֶה מִתְגַּבֵּר וּמְכַבֵּעַ וְסוֹתֵר דְּעוֹת חֲכַמֵי-הַטְּבַע' שְׁכוּפְרִים ב'רְצוֹן'.

אך כנגד זה יש בחינת 'מצה הנהש', שהוא 'שרש חכמת הטבע', בחינת (שמואל א יד, ו): "ומצחת נחשת על רגליו", הנאמר ב'גלית', הינו: בחינת 'מצה הנהש' - פי 'גלית' היה 'פופר', והיה רוצה להראות: שכל ה'סבות', הכל עלי-פי הטבע חסיושלום, שזה בחינת 'מצה הנהש'.

וזהו: "רגליו" - בחינת 'סבות', כמו שכתוב (בראשית ל, ב): "ויברך ה' אתך לרגלי" - 'בסבותי' - פי כן הוא הפרוש שם: 'שיעקב' אמר ל'לבו': שהשם יתברך היה מסבב אליו הברכה על-ידו ובסבתו.

נמצא: ש'רגל' הוא בחינת 'סבות' - רק ש'יעקב' תלה כל ה'סבות' בהשם יתברך, ו'גלית' היה תולה כל ה'סבות' שלו ב'מצה הנהש', דהינו: ב'חיוב הטבע'. וזהו: ומצחת נחשת על רגליו, כנ"ל.

"וענתה בי צדקתי ביום מחר" (בראשית ל, לב)

מד. ח"א סד, בסוף - "וענתה בי צדקתי ביום מחר" (בראשית ל, לב). 'צדקתי' - בחינת 'לבושין', בחינת (איוב כט, יד): "צדק לבשתי". 'מחר' - הוא בחינת 'לעתידי-לבוא', פי 'מחר לקבל שכר' (ערובין כב.).

הינו: שאז ב'יום מחר' שיהיה ה'קבול שכר' לעתידי-לבוא - יתגלה סוד בחינות ה'לבושין', ואז יבינו בחינת ה'חלל-הפנוי', שהוא על-ידי ה'צמצום', איך אפשר להיות שבאמת יש שם אלקות, ואף-על-פי-כן הוא 'חלל-הפנוי'.

פי אז יתגלה 'ראש אמנה', בחינת (שיר השירים ד, ח): "תבואי תשורי מראש אמנה", בחינת ה'נגון העליון' של 'ראש אמנה', שעל-ידו נתבטל כל המבוכות של 'חלל-הפנוי'.

וזהו בעצמו ה'קבול שכר' - פי עקר ה'קבול שכר' לעתיד הוא: ש'שיגו השגות, ויבינו מה שהיה אי-אפשר להבין בעולם-הזה - ואז ידעו: שה'חלל-הפנוי' הוא בבחינת 'ארבה' - "כהוא קמצא דלבושה מנה ובה" (בראשית דב, ח - ו כמובא בכל ספרי-קבלה).

'לבוש' - הוא בחינת ה'צמצום' של 'חלל-הפנוי', שעל-ידו בחינת ה'לבושין' - יבינו: שהוא 'מנה ובה', שבאמת יש שם אלקות, ואף-על-פי-כן הוא בחינת 'לבוש', בחינת 'צמצום', בחינת 'חלל-הפנוי'. וזה בחינת (שמות יד, ד): "הנני מביא מחר ארבה בגבלך" וכו'.

מה. ח"א רנא - על-ידי מלחמות, הינו 'מחלקת' - נופלים מחשבות של רשעים על אנשים פשרים, הינו 'מחשבות' של 'כפירות'.

והתקון לזה: למסר המלחמה להשם, שהשם ילחם המלחמה.

וזה בחינת 'שתיקה' - הינו: שצריך לשתק להם, רק לסמוך על השם שהוא ילחם בשבילנו. וזה בחינת (שמות יד, יד): "ה' ילחם לכם ואתם תחישון".

ועל ידי ה'שתיקה' זו - נתעלה המחשבה - פי נתבטלין מחשבות-רעות של כפירות.

אך כשגם הם שותקים - אזי יכולים חסיושלום לקלקל התקון שנעשה על-ידי שתיקתו. הינו: שעל-ידי ה'צדקה' שלהם, הם יכולין להתגבר ששתיקתם יעלה על שתיקתנו.

וזה בחינת (תהלים קכט, ג): "על גבי חרשו חרשים האריכו למעניתם".

"על גבי חרשו חרשים" - לשון 'שתיקה', בחינת: "ואתם תחישון". הינו: ששתיקתם עולה על גבו כנ"ל.

וזהו: "האריכו למעניתם" - זה בחינת ה'צדקה' שלהם, בחינת (בראשית ל, לב): "וענתה בי צדקתי".

הינו: שעל-ידי ה'צדקה' שלהם - הם יכולין חסיושלום להתגבר, ששתיקתם יעלה על שתיקתנו.

ומחמת זה אין מועיל העצה הנ"ל למסר המלחמה להשם, שהוא בחינת: "ה' ילחם לכם ואתם תחישון". אך ה'אישיהאמת' מושך לעצמו כל הצדקות, ונתבטל כח הצדקה שלהם - ואזי ממילא נתבטל מחשבתם הרעה, ונתבטלין כל הכפירות.

"מחשה הלבו" (בראשית ל, לז)

מז. ח"א נט, ה - יעקב המשיך לבגונית, בבחינת (בראשית ל, לז): "מחשה הלבו" - על-ידי תקון-הכללי, כמו שכתוב (שם מט, ג): "ראשית אונני". (עין עוד לעיל בפסוק (בראשית כח, כ): "ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבוש").

"וישמע את דברי בני לבן" (בראשית לא, מז)

מז. ח"ב נז - הנדר שנודרין, צריכין לשלם מיד. ו"המאחר נדרו, גורם אלו הארבע מדות: עבודה-זרה, גלויה-עניות, שפיכות-דמים, לשון-הרע" (ויקרא דב, לז, א).

ועל-ידי שפסותכלין להטיל המשאוי על כל אחד בראוי לו - זוכין להתרת-נדרים, ונצולין מ'ארבע' מדות הנ"ל.

כדאיתא במדרש (שם): שלמד [שלמד] מ'יעקב': שבשביל שאחר נדרו, בא לידי ארבע הנ"ל. (א)

עבודה זרה - שנאמר (בראשית לה, ב): **"הסירו את אלקי הנכר"**. (ב) **"גלוי עריות"** - ונתצא דינה" וכו' (שם לה, א). (ג) **"שפיכות דמים"** - ב'שכם'. (ד) **"לשון הרע"** - **"וישמע את דברי בני לבן"** (שם לא, א).

ואיתא (ויקרא רבה שם, ב): **שבשביל שראה משה בסבלות בני ישראל, כמו שכתוב (שמות ב, יא): "וירא בסבלתם", דהינו: שנתן לב על סבלותם שהיו מכבידין עליהם, והעבודה השיך לאיש נתנו על אשה, וכן להפך. והיה משה מסתפל על זה, והפך הדבר ונתן על כל אחד העבודה הראוי לו, מה שראוי לאיש וכו'. וכן בין אנשים בעצמן וכו'. ואמר לו השם יתברך: **שעלידי זה תזכה להתיר גדר שנאמר בו גם כן (במדבר ל, יז): "בין איש לאשתו" וכו'.****

נמצא: **שעלידי שמסתכלין להעריך כל אחד פראוי - זוכין להתרת נדרים - ונצולין מארבע מדות הנ"ל.**

"ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה"

(בראשית לא, א)

מה. ח"ב ת, ה - עלידי התגלות הכבוד, שהוא בחינת שרשי הנפשות - עלידי זה בא התפשטות הנבואה.

וזה בחינת (שבת צב): **"אין הנבואה שורה, אלא על חכם, גבור ועשיר"** - פי כל בחינות אלו, הם בבחינת 'כבוד', שמשם נמשך הנבואה. (א) **"חכם"** - בבחינת (משלי ג, לה): **"כבוד חכמים ינחלו"**. (ב) **"גבור"** - בבחינת (תהלים כד, ח): **"מי זה מלך הכבוד, ה' עוזו וגבור"**. (ג) **"עשיר"** - בבחינת (בראשית לא, א): **"ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה"**.

"פי כל העשר אשר הציל אלקים מאבינו לנו הוא ולבנינו, ועתה כל אשר אמר אלקים אליך עשה"

(בראשית לא, טז)

מט. ח"א ס, ד - לעולם ישלש אדם מעותיו, שליש בפרקמטיא, ושליש בקרקע, ושליש בידו" (בבא מציעא מב).

ושלשה חלקים אלו שיש בעשירות, הם פנגד שלשה פעמים עשירות שנוצר בתורה - פי בכל התורה בלה לא נזכר עשירות, פי אם שלש פעמים אלו. דהינו: (א) אצל סדום - כמו שכתוב (בראשית יד, כג): **"ולא תאמר אני העשרתי את אברם". (ב) **ואצל רחל ולאה** - כמו שכתוב (שם לא, טז): **"פי כל העשר אשר הציל אלקים"** וכו'. (ג) **ואצל שקלים** - כמו שכתוב (שמות ל, טו): **"העשיר לא ירבה"**.**

פי **"שליש שבפרקמטיא"** - הוא פנגד העשירות שנוצר אצל סדום וכו'.

"שליש שבקרקע" - הוא פנגד העשירות שנוצר אצל רחל ולאה. פי באמת עקר העשירות, הוא רק בשביל התבוננות, אבל בלא זה, העשירות הוא רק בשביל נשים וקטני הדעת פמותן.

וזהו שאמרו: **"פי כל העשר אשר הציל אלקים מאבינו, לנו הוא ולבנינו"** - הינו: שכל העשירות, הוא רק בשביל נשים וקטני הדעת פמונו. אבל אתה: **"ועתה כל אשר אמר אליך אלקים עשה"** - דהינו: שאתה צריך להעשירות, בשביל התבוננות בגדלת השם. וכנגד זה הוא בחינת **"שליש שבקרקע, בחינת (סנהדרין עד): "אשה קרקע עולם"**.

"שליש בידו" - הוא פנגד העשירות שאצל שקלים וכו'.

ג. ח"א סט - דע: שהגזל את חברו ממון, בזה הוא גזל ממנו בנינים. פי עקר הממון של האדם, בא לו עלידי בתי זוגו - פי עלידי אור נפשה, מזה בא לו הממון וכו'. ועל כן אמרו רז"ל (בבא מציעא נט): **"אוקירו לנשיכו, פי היכי דתתעתרו".**

וכל אדם ואדם כאשר הוא בא לעולם - הוא בא עם בתי זוגו המיוחדת לו, ועם סכום ממון הקצוב לו שיהיה לו בזה העולם, וכמה פרות הינו בנינים שיהיו לו בזה העולם.

והם בחינת **"אילן וענפים"** ופרות. הינו: שאור נפשה - הוא בחינת עקר האילן, שממנו יוצאים ומתפשטים ענפים, הינו התנוצצות והתפשטות אורה, בחינת הממון. ועל הענפים אלו - גדלים הפרות, הינו הבנינים.

נמצא: כשאחד גזל מחברו ממון - הוא גזל ונוטל ממנו ענפים של האילן שלו, הינו התנוצצות אור נפשה, שמשם הממון פנ"ל. על כן עלידי זה: גזל ונוטל ממנו נפש בניו ובנותיו, שהם תלויים וגדלים ויונקים מאור הענף הזה, פי הם הם הפרות הגדלים על הענפים אלו - וכשנוטל הענף נוטל הפרות.

וזה שאמרו **רחל ולאה** (בראשית לא, טז): **"פי כל העשר אשר הציל אלקים מאבינו, לנו הוא ולבנינו"**. לנו ולבנינו דיקא - פי עקר העשירות, עלידי האשה - ובה תלויים הבנינים. פי האשה היא עקר בחינת האילן, והעשירות הם הענפים של האילן, והבנינים הם הפרות הגדלים בענפים האלו.

"לָבֹן הָאֲרָמִי" (בראשית לא, כ)

נא. ח"א יט, ד - "עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" (בראשית ב, ט), זֶה לְשׁוֹן־תְּרֻגוֹם, שֶׁהוּא אֲמָצְעִי בֵּין לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ וּבֵין לְשׁוֹן שֶׁל שְׁבַעֲיָן עַמְמִיּוֹ. וְלְשׁוֹן־עַמְמִיּוֹ פְּשׁוּרִיצִים לִינֵק מִלְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, אִי־אֶפְשָׁר לָהֶם לִינֵק מִמֶּנּוּ, אֶלָּא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן־תְּרֻגוֹם וְכוּ'.

כִּי עַקֵּר תְּגַבֵּרֶת הַקְּלֶפֶת, אֵינּוּ אֶלָּא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן תְּרֻגוֹם, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כו, ה): **"אֲרָמִי אֲבֹד אֲבִי"**; וּבְבַחֲיִנַת (בַּמִּדְבָּר כג, ז): **"מִן אֲרָם יִנְחַנִּי בְלֶק"**, שֶׁהוּא לְשׁוֹן תְּרֻגוֹם, שֶׁהוּא לְשׁוֹן אֲרָמִי - שֶׁדָּרָךְ שָׁם מִתְעוֹרְרִים לִינֵק מִהַקֹּדֶשׁ.

וְעַקֵּר בְּנִינָה וּשְׁלָמוֹת שֶׁל לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ - אֵינּוּ אֶלָּא עַל־יְדֵי שְׁמִפְלִיךְ הַדַּעַת שֶׁל הַתְּרֻגוֹם, וּמַעֲלִיךְ הַטּוֹב שֶׁבַּתְּרֻגוֹם לְלְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלָם לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. - וְעַל־יְדֵי־זֶה נּוֹפְלִין כָּל הַשְּׁבַעֲיִם־לְשׁוֹן וְכוּ'.

וְלָבֹן הָאֲרָמִי, שֶׁהוּא "אֲרָמִי אֲבֹד אֲבִי" הַנ"ל, רָצָה לִינֵק מִהַקֹּדֶשׁ עַל־יְדֵי הַתְּרֻגוֹם, וְעַל־כֵּן קָרָא לּוֹ "יִגֵּר שֶׁהָדוּתָא" (בראשית לא, מז). **וְיַעֲקֹב הָיָה מַעֲלָה אֶת הַתְּרֻגוֹם לְלְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, וְעַל כֵּן קָרָא לּוֹ "גִּלְעָד"** (שם), בְּלְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ.

נב. חיי־מוהר"ן רפ - בְּהַתּוֹרָה־הַקְּדוּשָׁה מְבֹאֵר הַכֹּל, כִּי הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת מִכֵּלָם, כְּגוֹן "אֲשַׁכְּנִי" מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה (בראשית י, א) - רַק שָׂאִין הַתּוֹרָה עוֹשֶׂה סְפוּר גָּמוּר מִכֵּלָם. רַק שֶׁהִיא מְדַבֶּרֶת מֵהֶם וּמְשַׁלֵּכָה אוֹתָם, וּבְמָקוֹם שֶׁהִיא רוֹצֶה עוֹשֶׂה סְפוּר גָּמוּר, כְּגוֹן מִ"לָבֹן" וּכְיוֹצֵא, שֶׁהִיא עוֹשֶׂה מֵהֶם אֵיזָה סְפוּר - אֲבָל אַף־עַל־פִּי־כֹן, בְּהַתּוֹרָה מְרַמְזִים כֵּלָם.

"וַפַּחַד יִצְחָק" (בראשית לא, מב)

נג. ח"א ס, ה - הַתְּגַלּוּת־הַיְרָאָה, הוּא עַל־יְדֵי פְּקִידוֹת־עַקְרוֹת' - כִּי עַל־יְדֵי לְדָה, נִתְגַּלָּה יְרָאָה, בַּחֲיִינַת (תְּהִלִּים מח, ז): **"רַעְדָה אַחְזָתָם שָׁם חֵיל כִּי־לְדָה"**.

כִּי עַל־יְדֵי הַלְּדָה - יוֹצֵאִין דְּמִים וּגְבוּרוֹת שֶׁהֵן בַּחֲיִינַת יְרָאָה. וּבַכֶּרֶס כְּשֶׁנִּפְקְדָה עַקְרָה, שֶׁהִיוּ הַדְּמִים וְהַגְּבוּרוֹת נִעְצָרִין כֹּל־כֶּף עַד עֵתָהּ, עַל־כֵּן אַחֲר־כֶּף כְּשִׁיּוֹצֵאִין, נִתְגַּלָּה הַיְרָאָה בְּיוֹתֵר וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן **"בְּרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה הָיָה פְּקִידַת יִצְחָק"** (ראש־הַשָּׁנָה יא), שֶׁהוּא תַקְוָה הַתְּגַלּוּת הַיְרָאָה מְאֹד, בַּחֲיִינַת **"פַּחַד יִצְחָק"** (בראשית לא, מב) וְכוּ'.

נד. ח"א עד - **"יִצְחָק הוּא בַּחֲיִינַת גְּבוּרָה"**, **"פַּחַד יִצְחָק"** (בראשית לא, מב).

נה. ח"א עה - צְרִיכִין לְדַבֵּר בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, עַד שִׁיְהִיָּה הַגּוֹף כְּטַל וְאָפֶס וְכוּ'. וְלָבוֹא לָזֶה לְכַטֵּל הַגּוֹף לְגַמְרִי, הוּא עַל־יְדֵי יְרָאָה - כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַז"ל (בְּבֵא־בְתָרָא י): "גּוֹף קָשָׁה פָּחַד שׁוֹכְרוֹ" - וַפַּחַד, הוּא בַּחֲיִינַת (בראשית לא, מב): **"פַּחַד יִצְחָק" - דְּהֵינּוּ יְרָאָה**.

"וַיִּקְרָא לּוֹ לָבֹן יִגֵּר שֶׁהָדוּתָא, וַיַּעֲקֹב קָרָא לּוֹ גִּלְעָד" (בראשית לא, מז)

נו. ח"א יט, ד - נִמְצָא לְעֵיל בְּפֶסוּק (בראשית לא, כ): **"לָבֹן הָאֲרָמִי"**.

"וַיִּצַג אֶת הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרַהֲטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמָּיִם" (בראשית ל, לח)

נז. שְׁבַח־הַר"ן ח"ב נב - וְגַדֵּל עֵצִים הַסְּפָנוֹת שֶׁהִיָּה לָהֶם (לְרַבְּנֵי ז"ל וּמְלוּחֵי) בְּחִזְרָתָם (מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל) - אִי־אֶפְשָׁר לְסַפֵּר - כִּי הָיוּ עַל הַסְּפִינָה הַזֹּאת מְלַחְמָה, שֶׁהִיָּתָה מְלַאָּה יִשְׁמַעְאֵלִים, וְהֵם הָיוּ רַק שְׁנֵי יְהוּדִים לְבַד. וְדָרָךְ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים, בְּפֶרֶט אֲנָשֵׁי מְלַחְמָה: לְתַפְּס יְהוּדִים וּלְמַכְרֵם בְּמַרְחָקִים לְעֵבְדִים. וְהָיָה לְרַבְּנֵי ז"ל פָּחַד גָּדוֹל מְזֵה.

וְאָמַר: שֶׁהַתְּחִיל לְחַשֵּׁב בְּעַצְמוֹ: מַה יַּעֲשֶׂה אִם יוֹלִיכוּ אוֹתוֹ לְאֵיזָה מְקוֹם עַל הַיָּם שָׂאִין שָׁם יְהוּדִי וַיִּמְכְּרוּ אוֹתוֹ שָׁם? וּמִי יֵדַע מְזֵה?! - וְהָיָה לוֹ צַעַר גָּדוֹל: אֵיךְ יוּכַל לָקִים שָׁם אֶת מַצּוֹת הַתּוֹרָה!?

וְהַתְּחִיל לְחַשֵּׁב בְּדַעְתּוֹ בְּעִנְיָן זֶה - עַד שֶׁזָּכָה שָׁבָא עַל הַשָּׁנָה: **"שִׁיּוּכַל לְעַבֵּד הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ, אֶפְלוּ כִּשְׁלֹא יוּכַל חֲסִי־שְׁלֹם לָקִים הַמַּצּוֹת!"**

כִּי הַשִּׁיג אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁל אֲבוֹת הָעוֹלָם שֶׁהָיָה לָהֶם קֶדֶם מִתּוֹרַת־תּוֹרָה, שֶׁקִּיְמוּ כָּל הַמַּצּוֹת אַף־עַל־פִּי שְׁלֹא עָשׂוּ הַמַּצּוֹת כַּפְּשׁוּטָן - כְּמוֹ יַעֲקֹב אֲבִינוֹ "שֶׁקִּיָּם מַצּוֹת תְּפִלִּין עַל־יְדֵי הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל" (בראשית ל, לח) כִּי־דוֹעַ (זֶהוּ וַיִּצַּע קֶסֶב), וְכִי־צֵא בְּזָה - עַד שֶׁהִשִּׁיג אֵיךְ לָקִים אֶת כָּל הַמַּצּוֹת בְּדָרָךְ זֶה כְּשִׁיְהִיָּה אָנוּם שָׁם, בְּמָקוֹם שֶׁיִּמְכְּרוּ אוֹתוֹ חֲסִי־שְׁלֹם.

וְתַכָּה כְּשֶׁזָּכָה לְהַשָּׁנָה זֹאת - עֲזָרוּ הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ, וּבָאָה הַסְּפִינָה וְהַגִּיעָה אוֹר לְאַרְבַּע־עָשָׂר בְּנִיסָה, לְכַרְךָ גָּדוֹל שְׁעוֹמֵד עַל אֵי הַיָּם וְכוּ', וְהָיָה לָהֶם שְׂמָחָה גָּדוֹלָה וְכוּ'.

עֲנִינֵי 'שְׁבַת־קֹדֶשׁ' ח"ג

א. ח"א נז, ו"ז - מְבַחֲיִנַת 'קוֹל' זוֹכָה לְשְׁלֹם, בְּבַחֲיִינַת (שִׁיר־הַשִּׁירִים א, א): **"שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשְׁלָמָה"**, **"לְמַלְכָּה שֶׁהַשְּׁלֹם שְׁלוֹ"** (שִׁיר־הַשִּׁירִים רַבָּה א, יב).

ובשביל זה תכה אחר 'קול רנה' של 'שירת־הים', זכו ל'שבת־שלום', כמו שפיתוב (שמות טו, כג): "ויבאו מרתה", "ושבת במרה נצטוה" (סנהדרין נו:). וזה (שמות שם, כא): "ויתען להם מרים שירו לה", ראשי־תבות 'שלו"ם' - שעלידי 'שירה' זכו ל'שלום'.

ודוקא ב'מרה' קבלו 'שבת־שלום' - פי כן דרף ה'שלום', להתלבש ב'מרה', בבחינת (ישעיה לח, יז): "הנה לשלום מר לי מר" - כמו שפל הרפואות הם ב'סמים מרים', כן ה'שלום' - שהוא רפואה' לכל הדברים, בבחינת (ישעיה נג, יט): "שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו". [תפלה א]

ב. ח"א לא, ב-בסוף - שלמות כל הדברים היא ה'אמונה'. ובלתי ה'אמונה', כל הדברים חסרים.

כמו שאמרו רז"ל לענין 'צדקה' (בבא בתרא טז:): "הנותן פרוטה לעני, מתברך בשש. והמפיסו, באחת־עשרה".

ובין בנותן צדקה ובין במפיס העני, חסר אחת - פי ראוי להיות שבע ושתיים־עשרה, כנגד שבעה בוכבי לכת ושנים־עשר מזלות, פי כל השפע והברכות, באים עלידי הגלגלים, פי עלידם מנהיג הקדוש־ברוך־הוא העולם.

פי 'צדקה' הוא בחינות 'גלגלים', כמו שאמרו רז"ל (שבת קנא: על דברים טו, י): "פי בגלל הדבר הזה יברכה" - "גלגל הוא שחוזר בעולם" - פי ה'צדקה' מנהגת כל גלגלי הרקיע' וכו'.

וכמו שהגלגל יש לו שתי תנועות - א) תנועה הטבעית ממערב למזרח. ב) תנועה ההכרחית ממזרח למערב וכו'. כן לענין 'צדקה' אמרו רז"ל (ויקרא רבה לה, ה; רות רבה ה, ט): "יותר ממה שבעל־הבית עושה עם העני, העני עושה עם הבעל־הבית" - שזה בחינות שני תנועות - א) ממערב למזרח. ב) ממזרח למערב. דהינו: א) מהעני לבעל־הבית. ב) מבעל־הבית להעני. פי כל השפע והברכות באים עלידי הגלגלים, פי על ידם מנהיג הקדוש־ברוך־הוא העולם פידוע וכו'.

ועליכן היה ראוי שיהיו הברכות האמורים אצל צדקה שבע ושתיים־עשרה, כנגד הגלגלים!?

אך בזה הורו לנו רז"ל: שהצדקה חסרה ואין לה שלמות, ועדין חסר אחת, הן בנותן והן במפיס. הינו: שחסר ה'אמונה' - שבלעדיה, ה'צדקה' חסרה עדין. ועלידי ה'אמונה', נשלם ומאירה בחינות ה'צדקה'.

וזה שאמרו רז"ל (תענית ח:): "שמש בשבת צדקה לעניים" - פי 'שבת' היא בחינות 'אמונה', פי 'שבת' הוא מעיד על יחודו ועל חדושי־העולם, כמובא בספרים. ועלידי 'אמונה', שהוא בחינות 'שבת' - מאירה ה'צדקה'.

וזה: "שמש בשבת צדקה" - 'שמש' לשון 'אור'. הינו: ש'שבת' שהוא בחינות 'אמונה' - מאירה ה'צדקה'. הינו: שה'צדקה' אין לה 'שלמות אור' - אלא עלידי 'שבת'. עלידי 'שבת' מאירה ב'שמש', בבחינות (מלאכי ג, כ): "שמש צדקה".

וזה שמסמיק התנא (שבת פ"א מ"א): "יציאות השבת שתיים שהן ארבע", וסמיק לה: "פיצד, העני וכו', פשט העני את ידו לפני".

שבת־הליל שבת, התחיל תכה במצות 'צדקה' - לרמז: ש'שבת', נשלם ומאירה ה'צדקה'. פי עלידי 'שבת' שהוא בחינות 'אמונה', שמאמין בחדושי־העולם וביחודו - נשלם ומאירה ה'צדקה'. ועל ידיהם נתמלאו הברכות שהיו חסרים.

פי 'אמונה' הוא מקור הברכות, כמו שפיתוב (משלי כח, כ): "איש אמונות רב ברכות". וכן 'שבת' נאמר בו (זמר לכה־ידודי): "פי היא מקור הברכה", בבחינות (בראשית ב, א): "ויברך אלקים את יום השביעי". ואין שלמות להברכות, אלא עד שיקבלו מ'מקור הברכות'.

[ב'לקוטי־עצות', שבת ב: עלידי 'שמירת־שבת' זוכין ל'אמונה'. וכל הצדקה שעושין - אין לה שלמות אור, פי אם עלידי 'שבת', שהיא בחינת 'אמונה'. וכל הברכות וההשפעות הנמשכין עלידי 'צדקה' - אין להם שלמות, פי אם עלידי 'שבת', שהיא בחינת 'אמונה', שהוא מקור הברכות. והוא בחינת שלמות כל הדברים שבעולם, שכלם הם חסרים ואין להם שלמות, פי אם עלידי 'שבת־קדש', שהיא בחינת 'אמונה'. וכן ה'דעת' וה'תורה' - כל שלמותם הוא רק עלידי 'שבת', 'אמונה'].

[תפלה ב]

ג. ח"א לא, ב-ג-בסוף - ודע: שאין קיום אמונה, אלא על ידי בחינות 'ברית', בבחינות (תהלים פט, כט): "ובריתי נאמנת לו". וזהו שנאמר 'ברית' - ב'שבת', כמו שפיתוב (שמות לא, טז-יז): "ברית עולם, ביני ובין בני ישראל" וכו'. [פי 'שבת' הוא 'אמונה', כמבאר באות הקדם].

[ב'לקוטי־עצות' שבת ג: עקר קדשת 'שבת', שהיא בחינת 'אמונה' - ממשיכין עלידי 'שמירת־הברית'. עליכן נוסעים לצדיקים על שבת - פי עקר קדשת הצדיקים־אמתיים, הוא שמירת־הברית בשלמות בכל הבחינות, עליכן נוסעים אליהם על 'שבת' - כדי לקבל 'קדשת שבת', 'אמונה' - שהוא שלמות הכל].

ד. ח"א לא, בסוף - עקר התהוות ה'נפש' - הוא על־ידי ה'השתוקקות' וה'כסופין' של איש ישראל אחר השם־יתברך, כל אחד לפי מדרגתו שהוא נכסף ומשתוקק ומתגעגע להגיע אל מדרגה למעלה ממנה - עלידי ה'כסופין' אלו נעשה 'נפש', כמו שפיתוב (תהלים פד, א): "נכספה וגם כלתה נפשי" - הינו מה שאני נכסף וכלה אחר השם־יתברך, מזה בעצמו נעשה 'נפשי'.

זוה שאמרו רז"ל (ביצה טז. על שמות לא, יז): "וינפש" - "כיון ששבת, וי אבדה נפש".

הינו: שבתחלת השבת שצריך לקבל נפש יתרה - אנו זוכרין מאבדת הנפש בחל, ואומרים: "וינפש - וי אבדה נפש", ומתחילין להתגעגע אחריה. ומתחילין להתגעגע אחריה.

ועל ידי זה בעצמו שאנו מתגעגעין אחר הנפש - מזה בעצמו נתהוה הנפש היתרה.

[בלקוטי עצות שבת ד: שבת הוא בחינת אמונה וקדשת הברית, שעל ידי זה זוכין לאהבה והשתוקקות וכסופין טובים, שעל ידי זה נעשין נפשות קדושות.

ועל כן בתחלת כניסת שבת, בא השתוקקות דקדשה להאדם, וזכר את עצמו מאבדת הנפש בחל, בבחינת מה שאמרו רז"ל: "כיון ששבת, וי אבדה נפש". הינו: שזכר את עצמו מאבדת הנפש בחל, ואומר: "וי אבדה נפש", ומתחיל להתגעגע אחריה, ועל ידי זה בעצמו נתהוה הנפש היתרה של שבת, כי עקר התהוות נפשות דקדשה, הוא על ידי כסופין טובים].

[ב"קרא דשבתא ח"א לא - ועל כן נתקן לומר סמוך לכניסת השבת - שירה השירים, שהוא מלא מכסופין והשתוקקות קדש של כנסת ישראל להקדוש ברוך הוא, כמאמר (שיר השירים א, ב): "ושקני מנשיקות פיהו" וכו'. (עין בחי' מוהר"ן רלא - הספור של אמירת 'שירה השירים' בערב שבת, אצל רבנו ז"ל לשהיה ילד). **[תפלה ב]**

לקוטי תפלות על התורה - פרשת ויצא

תפלות בענין: זוה שער השמים | לבו נשא את רגליו - וקודין | נפתולי אלקים נפתלתי - החבור והדבקות על ידי התפלה | אסף אלקים את חרפתי - להסיר חרפת הלב על ידי הצדיק | ויברך ה' אתך לרגלי

וביתא תתאה". ותבנה עירך במהרה בימינו, ותחינה עיינינו בשוקך לציון ברחמים, ושם נעבדך ביראה בימי עולם וכשנים קדמוניות.

[ב] לקוטי תפלות ח"א י
(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א י, ואלה המשפטים - לעיל 'פרשת ויצא' אות טז)
"וישא יעקב רגליו" (בראשית כט, א)
"לבו נשא את רגליו" (רש"י, בראשית רבה ע, ח)
שנזכה להמשיך לתוף לבנו, רוח הקדש של הצדיקי אמת - עד שיתעורר לבנו בשמחה גדולה, ותתפשט לתוף ידינו ורגלנו, עד שנזכה להמחאת כף ורקודין דקדשה

ותעזרני, להתקשר באמת, עם רוח הקדש של צדיקי אמת. ואזכה לשאב ולהמשיך לתוף לבי, את רוח הקדש של צדיקי אמת, ועל ידי זה אזכה ליושר לבב באמת, שיהיה לבי נכון עם ה' תמיד, באמת ובאמונה שלמה ובענוה אמתיות.

ואזכה ברחמיה, שיהיה נמשך הרוח הקדש הזה לתוף ידי ורגלי, עד שאזכה לתקן פגם הידים והרגלים, לגלות ולהאיר הארת הידים והרגלים, עד שיתעורר לבי בשמחה גדולה, לשמך הגדול באמת, עד שתתפשט השמחה הקדושה לתוף ידי ורגלי, עד שאזכה להמחאת כף ורקודין דקדשה. באפן שנזכה להמתיק

[א] תפלות ותחנונים
השמטה ל'לקוטי תפלות' ח"א מט
(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א מט, 'לשמך שם אהל בהם' לעיל 'פרשת ויצא' אות יב)
"זוה שער השמים" (בראשית כח, יז)
"בית המקדש של מעלה,
מכון כנגד בית המקדש של מטה"
(רש"י, בראשית רבה טט, ז; ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה; מדרש תהלים ל; במדבר רבה ד, יג; תנחומא ויקהל ז; ועוד)
שנזכה לכון היטב בתפלתנו, ושעל ידי תפלתנו יהיה עליה גדולה לשני בתי המקדש של מעלה ושל מטה

רבונו של עולם, זפני לעבד אותך בכל לבבי, כמו שכתוב: "ולעבדו בכל לבבכם". ובפרט בשעת התפלה, שהוא עקר עבודה שבלב, אזכה לכון לבי היטב בתפלתי, ולשום כל לבי באמת על פני התפלה.

ואזכה להתפלל לפניך בכל לבי באמת, בלי שום מחשבה זרה וחיצונה כלל. ואזכה לעסק תמיד בעבודת התפלה באמת. ויקים מקרא שכתוב: "ואני תפלה". ותהיה תפלתי חשובה לפניך, פאלו הקרבתי כל הקרבנות שבעולם, בפרט קרבן עולה שמכפר על הרהורי הלב.

ונזכה: שעל ידי תפלתנו, יהיה עליה גדולה, ושלמה, לשני הבתים, ביתא עלאה,

דינים, מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, עלי ידי 'מחאת-כף ורקודין' דקדשה. ואזכה ברחמיך, לנשא ולהרים ולהעלות את ידי ורגלי, לנקותם מפל פגם.

רבנו של עולם, "חזק ידים רפות, וברבים בושלות תאמץ". ותרחם עלי, ותטהר ותקדש את ידי ורגלי, ותאמר "לאסורים צאו", ואל תתן למוט רגלי, ותוציא את רגלי ממאסר, ורגלים אשר ירדו למות, תוציאם לבטח מהרה ברחמיך הרבים, ממות לחיים. ויקים בי מקרא שפתוב: "רגלי עמדה במישור". וידיים פגומים המלכלכים בכמה מיני לכלוכים ופגמים רבים מאד, תרחם עליהם לנקותם ולטהרם, ותוציאם מטמאה לטהרה, ותמחול ותסלח לי ברחמיך הרבים, על כל מיני פגמים שפגמתי בידי וברגלי.

ותזכה אותי מעתה, שיהיו ידי ורגלי קדושים וטהורים מפל מיני פגמים שפעולם. ותהיה בעזרי, שאזכה לעשות מצות רבות בידי וברגלי, בכליעת ובכל שעה, באפן שאזכה להרים את ידי ואת רגלי לשרשם שבקדשה, ותתגלה הארתם הגדולה, ואזכה להמחאת-כף ורקודין דקדשה.

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"א לב ⊗
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לב, ורקודין של חתנה - לעיל פרשת ויצא אות יז)
 "וישא יעקב רגליו" (בראשית כט, א)
 "לבו נשא את רגליו" (רש"י; בראשית-רבה ע, ח)
 "זיעש משתה וגו', ויקח את לאה" (בראשית כט, כב-כג)
 שגזפה שיתנשאו רגלינו על-ידי שמחת הלב, לרקד הרבה לפני חתן וכלה, ולשמחם בכל מיני שמחה, ולהמתיק על-ידי-יזה כל הדינים

"א-ד-נ"י שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך". רבנו של עולם, אדון השמחה והחדוה אשר השמחה במעונך, וברחמיך הרבים בראת ששון ושמחה, חתן וכלה, גילה ורנה, דיצה וחדוה.

זכני ברחמיך הרבים, שאזכה לקים מצות הכנסת כלה לחפה בתכלית השלמות, בקדשה ובטהרה גדולה.

ואזכה בכליעת לשמח חתן וכלה, לשמחם בכל עז וחדוה, להרבות בכל מיני שמחה לפניהם, ולרקד לפניהם בכל כחי בשמחה וחדוה גדולה.

ואזכה על-ידי הרקודין, להמתיק כל הדינים, מעלינו ומעל כל ישראל.

ותתן שמחה בלבי, עד שיתנשאו רגלי על-ידי שמחת הלב, לרקד הרבה לפני חתן וכלה, ולפזז ולכרפר בכל עז לפניהם.

ואזכה על-ידי הרקודין, להמשיך חמש אלפין שבפינה, להמתיק על-ידי-יזה כל הש"ך דינים, ויתהפך הדין לרחמים פשוטים.

ונזכה להמשיך עלינו כל החמשה קולות הקדושים, ויקים מהרה מקרא שפתוב: "עוד ישמע בערי יהודה ובחצות ירושלים, קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה, קול אומרים הודו את ה' צבאי'ות, פי טוב ה' פי לעולם חסדו".

ואזכה תמיד לעסק בתורה ותפלה וצדקה ומעשים טובים, בשמחה וחדוה גדולה, עד שאזכה ליחד ולחבר חתן וכלה העליונים. ותרחם על פגמתי-ישראל עם קדשך, רעיתך המשוכה אחריתך, כלה קרואה בנעימה באהבתך ובחמלתך, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעל כל עמך בית-ישראל בגשמיות ורוחניות, ותשמחנו בישועתך תמיד.

ותמהר ותחיש לגאלנו, ותעלנו בשמחה לארצנו, ותבנה בית-קדשנו ותפארתנו, ויקים מהרה מקרא שפתוב: "אז תשמח בתולה במחול ובחרים וזקנים יחדו. והפכתי אבלם לששון, ונחמתים ושמחתים מיגונם".

ונזכה לראות פנעם זיוה, בעת שתתעטר בעטרת תפארת על-ידי מעשים טובים של כל ישראל עמך, פאמור: "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אמו, ביום חתנתו וביום שמחת לבו". במהרה בימינו אמן.

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"א לד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לד, 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים' - לעיל 'פרשת ויצא' אות לד)

"אסף אלקים את חרפתי" (בראשית ל, כג-כד)

שנזכה שיתעורר בנו הנקדה הקדושה, בחינת "צדיק יוסף עולם", בחינת "יוסף הצדיק" - ועל-ידי-זה יתבטל מעלינו כל החרפות ובזיונות שהם ערלת לבבנו, התאוות ומדות רעות וכו'.

ואזכה להרבות מאד בהתבודדות ובשיחה ביני לבין קוני, עד שתתגלה ותאיר הנקדה הקדושה המשרשת בי, שהיא בחינת "צדיק מושל", כמו שכתוב: "ועמד כלם צדיקים". והנקדה הקדושה הזאת, תאיר ותמשל על-ידי אמרי-פי, בתפלות ותחנונות ובקשות.

ואזכה לקשר לבי לנקדה הקדושה הזאת, בקשר אמיץ וחזק, עד שתאיר הנקדה הקדושה הזאת מפי ללבי, עד שיתגלה אור האהבה הקדושה להשם-יתברך, המשרשת בי.

ועל-ידי-זה יתבטל ויפול מלבי: 'חרפת לב', 'ערלת לב', 'שבירת לב', שהם כל ה'תאוות רעות', ו'מדות רעות', ו'מחשבות רעות', ו'הרהורים רעים', ו'בלבולים' השורין על לבי, עד אשר כל לבי נשבר ונשחת ונתקלקל מאד מאד, על-ידי רבוי החרפות הללו.

וכלם יתבטלו ממני לגמרי, על-ידי אור הנקדה הקדושה שבי, שתזכני שתתגלה ותאיר מפי ללבי, על-ידי דברי תחנונות ובקשות והתעוררות אליה ולעבודתה, שאזכה לאומרם באמת ובלב שלם מעמקא דלבא באמת לאמתו.

רבוננו של עולם, מר לי מאד, אתה ידעת מרירותי העצום, אתה ידעת חרפתי ורע לבבי בכל בחינותיה, בכל פרטיה ודקדוקיה, ואין מי שיוכל לרפאות אותי, כי אם אתה לבד ה' אלקי ואלהי אבותי, בחסדיך האמתיים לבד, בחסד הנם לבד.

אך-על-פי שאיני זוכה לדבר אפלו דברים אלו באמת, כאשר אתה ידעת, כי מחרפים אותי בכל מיני חרפות ובזיונות, "כל רואי ילעיגו לי יפטירו בשפה יניעו ראש. כל היום כלמתי נגדי, ובשת פני כפתני. מקול מחרף

☪ [ד] לקוטי תפלות ח"ב מג ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פד, 'עקר התחברות להשם-יתברך' - לעיל 'פרשת ויצא' אות לד)

"נפתולי אלקים נפתלתי עם אחתי" (בראשית ל, ח)

"נתחברתי עם אחותי לזכות לבנים" (רש"י)
 - עקר התחברות להשם-יתברך, הוא על-ידי תפלה - שנזכה להתפלל בכל הכחות, ולהרבות בתפלה תמיד, ולהתחבר ולדבק עצמנו להשם-יתברך על-ידי ה'תפלה'

מלא רחמים, גואל ישראל, רחם על פנסתי ישראל אשר היא שכינת עזי, אשר כל התגלות אלקותה, וידיעת רוממותה, ותשוקת אמונתה, הכל על-ידי ישראל עמד אשר בהם בחרת. וגלית לנו: שעקר ההתחברות והדבקות אליה, הוא על-ידי התפלה, כי התפלה היא שער שדרך שם נכנסין להשם-יתברך, ומשם מבידין אותו.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו לתפלה בשלמות בכל הכחות באמת, ונזכה להרבות בתפלה תמיד, כמו שגלית לנו על-ידי חכמיך הקדושים, שאמרו: "הלואי שיתפלל אדם כל היום בלוי".

קומה בעזרתנו והושיענו תמיד, בפרט בעת התפלה, שאז מתגברים עלינו המחשבות-זרות והבלבולים והמניעות הרבה מאד, אשר אין לשער. רחם עלינו והושיענו, ומלא משאלותינו ברחמים, שנזכה להתפלל בכח גדול, עד שנזכה לשבר ולבטל כל המחשבות-זרות לגמרי.

ונזכה לתפלה בשלמות תמיד, עד שנזכה על-ידי התפלה, לכנס ולהתקרב אליה, ולהפיר אותה באמת, ולהתחבר ולהתדבק בה, בתכלית הדבקות בשלמות באמת פרצונך הטוב, בעלמא דין ובעלמא דאתי, לעולמי עד ולנצח נצחים. ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי. אמן נצח סלה ועד.

ומגדה, מפני אויב ומתנקם". ובכל עת ורגע מערבב בדעתי ולבי כל מיני הרפות ובזיונות.

ולא די שמחרפים אותי ומשברים את לבי בכל מיני תאות רעות ומדות רעות והרהורים רעים ומגנים, אף גם בתוך-כף פשאיני רוצה לשא עיני מעט אליה, ולצפצף אמרתי לרהמיה והנינותיה, בתוך-כף מלא לבי בפניות ובבלבולים גדולים ונסות הרוע, אשר על-ידי-זה תפלתי נמאסת מאתך חסו-שלום, כמו שפתיוב: "תועבת ה' כל גבה לב".

ועתה מה אעשה ומה אפעל, להיכן אנוס לעזרה. הביטה בעיני, כי רבו מכאובי וצרות לבי. אך אף-על-פי-כן אני מקוה ומיחל לרהמיה הרבים ולחסדיה הגנוזים, כי אתה יודע צפון לבי, ועצם שרש נקדתי הטובה, אשר באמת לאמתו יש בי שרש נקדה טובה וקדושה וטהורה, כי אני מזרע בית ישראל, ונשמתי משרשת בנשמת הצדיק האמתי, שהוא שרש כלליות נשמת בני-ישראל.

על-כן באמת לאמתו, בפנימיות שרש נקדתי הטובה, אני צועק אליך באמת ובלב שלום: שתחוס עלי, ותרחם עלי, ותהנני מאוצר מתנת חנם, ותעזרני להסיר ממני ערלת לבי, ושבירת לבי, וחרפת לבי. ואזכה להטות לבי אליך באמת לאמתו, ולשבר ולבטל מלבי, כל התאות רעות, ומדות רעות, ועקמימיות שבלב, ורע הלב. ותחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלום, ואזכה מהרה ללב טהור, ללב טוב, ללב קדוש, ללב שלום, כרצונך הטוב.

ותזכנו, שיאירו בנו כל השלשה נקדות הקדושות הללו, שהם: [א] הארת הנקדה הקדושה של הצדיק-הדור האמתי. [ב] והארת הנקדה הקדושה של כלליות ישראל עמך מאחד לחברו, שכל-אחד יאיר בתברו הארת הנקדה הקדושה שיש בו מה שאין בחברו. [ג] והארת הנקדה הקדושה של כל-אחד בעצמו, שכל אחד ואחד יקבל מניה וביה, מהנקדה הקדושה שיש בו, שתאיר מפיו ללבו, על-ידי שידבר בינו לבין קונו בהתעוררות הלב, בתפלה ושיחה ותהנה ובקשה באמת ובלב שלום.

ועל-ידי-כל-זה נזפה, שיאיר הארת "צדיק יסוד עולם" בלבנו, ונזכה שיתקשר ללבנו באמת בקשר אמיץ וחזק לעולמי עד, לאור שלשה נקדות הקדושות הללו, אשר שם אור האהבה והחסד הקדוש שורה. עד שיתבטל על-ידי-זה כל החרפות השורין על הלב הנקראין 'ערלת לב', שבירת לב, שהם כל התאות רעות והרהורים רעים.

ואזכה שיטהר לבי באמת, מפל העקמימיות שבלב, ומפל מיני כפירות שבלב, ומפל רע הלב. עד שאזכה ללב טהור, ללב קדוש, ללב טוב, לישרות לב, באמת לאמתו, כרצונך וכרצון הצדיקים-האמתיים. ויהיה לבי ישר עם ה' תמיד, עד שאזכה להתדבק בך ולהכלל ברצונך הטוב.

ובאתבתך הגדולה תכסה על כל פשעינו, כמו שפתיוב: "ועל כל פשעים תכסה אהבה". ותמהל ותסלח ותכפר לנו, על כל חטאינו ועונותינו ופשעינו. ותאסף את חרפתנו, ומעתה תהיה בעזרנו שלא נחטא עוד לעולם, בין בשוגג, בין במזיד, בין באנס, בין ברצון, ותצילנו מפל מיני פגמים שבעולם, ונזכה להיות כרצונך הטוב באמת.

⊙ [ו] לקוטי-תפלות ח"א כד ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כד, 'אמצעי'תא דעלמא' - לעיל 'פרשת ויצא' אות מט)

"ויברך ה' אתך לרגלי" (בראשית ל, ל)

שנזכה שיתעוררו המצוות שאנו עושין, וילכו בכל העולמות ויעוררו אותם לעבודת-השם, ועל-ידי-זה ימשכו הפרכות לכל העולמות

ובכן תרחם עלינו אבינו מלכנו, ותמשיך עלינו קדשה וטהרה, ותתן פח וגבורה בכל מצוה ומצוה שאנו זוכין לעשות, שתתעורר המצוה ותלך בכל העולמות כלם, ותעורר את כלם לעבודתך וליראתך.

עד שיתעוררו כל העולמות כלם וכל אשר בהם, לעבודתך באמת. דומם, צומח, חי, מדבר, אש, רוח, מים, עפר. "מן הארז אשר בלבנון עד האזוב אשר בקיר", משלשול קטן שבים עד קרני ראמים, "מלכי ארץ וכל לאמים

שָׁרִים וְכָל שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ", גְּדוֹלִים וְקַטְנִים, בָּנִים וּבָנוֹת, זְקֵנִים וְנְעָרִים, "הָאֶרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ, הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם".

הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, עוֹלָם הָעֵשִׂיָּה וְהַיְצִירָה וְהַבְּרִיאָה וְהָאֲצִילוֹת וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם. שְׁפָלִים, גְּלִגְלִים, מַלְאָכִים, זִיקִים, חַשְׁמַלִּים, שָׂרָפִים וְאוֹפְנִים, וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. מִן תְּכֵלֶת נִקְדַּת הַמֶּרְכָּז שֶׁל עוֹלָם הָעֵשִׂיָּה, עַד רֵאשִׁית נִקְדַּת הַבְּרִיאָה שֶׁהוּא תְּחִלַּת הָאֲצִילוֹת.

בְּכֻלָּם תִּלְךָ הַמְצָנָה שְׁאֵנוּ זוֹכִין לַעֲשׂוֹת בְּכָל־עַתָּה, וְתַעֲזֹר וְתִקְוֶי כָּל־עַבְדְּךָ בְּאֵמֶת, וְיִשׁוּבוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת.

וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְעוֹרֵר בְּרַכָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּל־יָמֶיךָ, וְתִקְוֶי מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "פֹּתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן". וְתִשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִמְשִׁיךְ שִׁפְעַ טוֹבָה וּבְרַכָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּל־יָמֶיךָ.

לְקוּטֵי־תְּכֵלֶת לְשַׁבַּת־קֹדֶשׁ

⊗ [א] לְקוּטֵי־תְּכֵלֶת ח"א כז ⊗
(על־פי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א כז, רְצִיצָא ב' - לְעִיל עֲנִינֵי שַׁבַּת־קֹדֶשׁ אוֹת א)

וּנְזַפָּה לְשִׁיר וְלִרְגֵן וּלְנֶגֶן לְפָנֶיךָ, נְגוּנִים וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת, לְשִׁמְךָ וְלַעֲבוּדְתְּךָ בְּאֵמֶת תָּמִיד. עַד שֶׁנִּזְכָּר לְעוֹרֵר בְּרַחֲמֶיךָ, "שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמוֹה", שִׁיר הַמַּעֲלָה עַל כָּל הַשִּׁירִים. וְנִזְכָּר לְכָל עֲשֵׂרָה מִיַּיִן נְגִינָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים.

וְתִבְרַךְ אוֹתָנוּ בְּשִׁלּוּמְךָ הַטּוֹב, וְתִשְׁפִּיעַ שְׁלוֹם עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, שִׁיחִיה שְׁלוֹם בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל, בֵּין אֶחָד לְחֵבְרוֹ, וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ. וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם שְׁנָאָה, וְקִנְאָה, וְתַחֲרוֹת, וְקִנְטוֹר, בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ לְעוֹלָם.

וְיִתְרַבֶּה וְיִתְגַּדֵּל הַשְּׁלוֹם, עַד שֶׁיִּמְשַׁךְ שְׁלוֹם בֵּין כָּל בְּאֵי עוֹלָם, עַד שֶׁיִּכְלּוּ כָּל

אֶחָד וְאֶחָד לְעוֹרֵר אֶת חֵבְרוֹ אֶל הָאֵמֶת, שִׁיִּסְתַּכַּל עַל תְּכֵלֶתוֹ הַנִּצְחִי, וְלֹא יִבְלֶה יָמָיו לְהַבִּיל וְלִרְיֵק, עַד שֶׁיִּשְׁלִיכוּ כָּל אִישׁ, אֶת "אֵלֵלֵי כִסְפוֹ וְאֵלֵלֵי זָהָבוֹ", וְיִשׁוּבוּ כָּל־אֶלֶיךָ בְּאֵמֶת, לְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה.

וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל יְשֻׁבַת־שְׁלוֹם, בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְּדוֹלָה וְעִצּוּמָה תָּמִיד, וְתִפְרַס עֲלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוּמְךָ.

וְנִזְכָּר שִׁיחִיה שְׁלוֹם בְּגוֹפְנוֹ, וְתִרְפָּאנוּ רְפוּאת־הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאת־הַגּוּף, שֶׁלֹּא יִהְיֶה מַחֲלָקֶת בֵּין הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת שֶׁבְּגוֹפְנוֹ, רַק כָּל־יִתְנַהֲגוּ בְּמִזְגֵי־הַשְּׂוֶה בְּשְׁלוֹם גְּדוֹל. וְתִסִּיר מַחֲלָה מִקִּרְבָּנוּ, וְתִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוּלֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל (וּבִפְרָט לְפִלוֹנֵי בֵן פִּלוֹנֵי וְכו').

⊗ [ב] לְקוּטֵי־תְּכֵלֶת ח"א לא ⊗
(על־פי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א לא, אֵיית לֶךְ בִּירְאָ - לְעִיל עֲנִינֵי שַׁבַּת־קֹדֶשׁ אוֹת ב; ד)

חֲסִדֵי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה, לְדוֹר וְדוֹר אוֹדִיעַ אֲמוֹנְתְּךָ בְּפִי". וְהִרִינִי מֵאֲמִין בְּאֵמוּנָה־שְׁלֵמָה, בִּיחּוּדְךָ וְאַחֲדוּתְךָ וּבְחֵדוּשׁ־הָעוֹלָם, וּבְצַדִּיקוּת־הָאֵמֶתִים וּבְתוֹרַתְךָ־הַקְּדוּשָׁה, בְּתוֹרַת־שִׁבְכָתֵב וּבְתוֹרַת־שִׁבְעַלְפָּה, וּבְכָל סִפְרֵי צַדִּיקִים־אֱמֶתִים, וּבְכָל־לִיּוֹת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחֵרְתָּ.

כִּי אַתָּה הוּא ה' הָאֱלֹקִים, בְּשָׁמַיִם וּבְאֶרֶץ, וּבְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים. אֵמֶת אַתָּה הוּא רֵאשׁוֹן, וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן, וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין אֱלֹקִים, וּבִרְאֵת אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאֶרֶץ וְכָל צְבָאָם, וְאָדָם־הָרֵאשׁוֹן עָלֶיהָ בִּרְאֵת בְּשֵׁשֶׁת־יָמֵי־בְרִיאֵת, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת וְנַחַת וְהִרְעַעְתָּ.

וּמֵאַהֲבַתְּךָ ה' אֱלֹקֵינוּ, וּמִחֲמַלְתְּךָ הַגְּדוֹלָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, נִתַּת לָנוּ אֶת יוֹם מְנוּחָתְךָ לְנַחֲלָה.

יום מנוחה וקדשה, יום גדול וקדוש ונורא, יום שביטה ומנוחה ומרגוע להגופות והנפשות, בגשמיות וברוחניות, בעולם הזה ובכל העולמות כלם. יום עליית כל העולמות למעלה ממדרגתן, עד תכלית מדרגה העליונה, עד תכלית הקדשה העליונה, עד רעוא דרעוין רצון שברצונות. יום שאין בו שום אחיזת דין, ושום אחיזת הסטרא אחרא והקלפות כלל. יום שכלו שבת, וטוב, ורצון, ואהבה, וחסד, ורחמים גדולים ופשוטים.

יום שכלו קדוש ונורא, אשר מעצם קדשת עצומו של יום קדוש, אנו יכולים להתדבק בה, ולהכלל באחדותה, ולהמשיך עלינו אמונתה הקדושה בתכלית השלמות, בכל ששת ימי המעשה.

ובכן באתי לפניה ה' אלקי ואלקי אבותי, אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב, איל עליון, גומל חסדים טובים. שתחנני בחסדיך האמתיים, ותזכני ברחמיך הרבים, ותעזרני בכל עז, שאזכה ברחמיך הרבים, לקבל שבתות בקדשה גדולה, ובשמחה רבה וחדוה גדולה ועצומה מאד מאד. פראוי לאיש ישראל לגיל ולשוש ולשמח בכל עז ביום הגדול והקדוש והנורא הזה, ביום שבת קדוש.

יום ששון ושמחה וחדוה בכל העולמות כלם, יום הלולא רבא דמלכא ומטרוניתא, יום שאין בו שום עצבות ויגון ואנחה כלל, יום שאפלו חיבי גיהנם ניהין ביה, יום שכלו אור וטוב, יום שמאיר בו נהירו עלאה בכל העולמות כלם, אור פני מלך חיים, יום שנמשך בו נשמות יתרות קדושות ונוראות, לכל אחד ואחד מבני ישראל עמך.

אבינו מלכנו אדירנו בוראנו גואלנו יוצרנו קדושנו קדוש יעקב, קדשנו בקדשת שבת קדש תמיד, ועזרנו לקבל שבתות פראוי, ונזכה לכבוד ולענג את השבת בכל מיני כבוד וענג.

הן ב'מאכל ומשתה' - שנזכה להרבות בשבת קדש, מאכלים ומשקות טובים וכל מיני מעדנים וכל מיני תענוגים. ולא יהיה אצלנו שום קפיצא על הוצאות שבתות וימים טובים, ונהיה בטוחים בה שתמלא לנו כל מה שנוציא על כבוד שבת ויום טוב קדש.

והן ב'מלבושי כבוד' - שנזכה ברחמיך, לבגדי שבת הרבה, לבגדים יקרים נקיים וקדושים וטהורים.

ותזכנו לדירה נאה לכבוד שבת קדש, ולהרבות בגרות בליל שבת קדש.

ותזכני ותשמרני ברחמיך הרבים, מפל השלשים ותשע אבות מלאכות ומתולדותיהן, ותגן בעדנו ותצילנו, שלא נפשל בשום מלאכה דאורייתא, ובשום שבות דרבנן, ביום שבת קדש.

ותעזרנו לקדש את פינו ודבורנו ביום השבת, שלא יהא דבורנו של שבת כדבורנו של חול.

רבוננו של עולם, רחם עלינו וקדשנו בכל מיני קדשות של שבת קדש, בשמחה וחדוה גדולה ועצומה מאד, וביראה ואהבה, עד שנזכה להכלל בתוך קדשת שבת קדש, ולהמשיך קדשת שבת על ששת ימי החול, ונזכה לזכר את השבת תמיד, כמו שכתוב: "זכור את יום השבת לקדשו".

וְזָכַנִי בְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לַתֵּן צְדָקָה הַרְבֵּה, לְעַנִּים הַגּוֹנִים הַרְבֵּה. וְאַזְכֶּה לְהַרְבוֹת בַּצְדָקָה מְאֹד, בַּפְּזוֹר גָּדוֹל מְאֹד. וְתַעֲזְרֵנִי לְקִים מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "פְּזַר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים צְדָקְתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד".

וְתַזְכֵּנִי לְצְדָקָה שֶׁל שַׁבָּת, שְׂאֲזַכֶּה לַתֵּן לְעַנִּים הַגּוֹנִים עַל צַרְכֵי שַׁבַּת־קָדֵשׁ, וְלַהֲכַנִּים אוֹרְחִים הַגּוֹנִים עַל שַׁלְחָנִי בְּכָל שַׁבַּת־קָדֵשׁ.

וְאַזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשַׁת־שַׁבַּת תְּמִיד, וְעַל־יַדֵּי־אִזְכָּה לְאֲמוּנַת־שְׁלָמָה לְהֶאֱמִין וּלְבַטֵּחַ בְּךָ תְּמִיד, וּלְפַזֵּר מִמּוֹן הַרְבֵּה לְצְדָקָה, בְּלֵב טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה. עַד שֶׁתֵּהָא חֲשׂוּבָה לְפָנֶיךָ מְאֹד, מִצְּוֹת הַצְדָקָה שְׁלִי, עַל־יַדֵּי הָאֲמוּנַת־הַשְּׁלָמָה שֶׁתַּזְכֵּנִי, שֶׁהִיא עֶקֶר הַחֲשִׁיבוּת וְהַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל הַצְדָקָה וְשֶׁל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה. וַיִּקִּים בִּי מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְהֶאֱמִין בְּה', וַיַּחֲשֶׁבֶה לּוֹ צְדָקָה".

וְאַזְכֶּה שֶׁתֵּאִיר אוֹר הַצְדָקָה שְׁלִי בְּאוֹר גָּדוֹל, עַל־יַדֵּי קִדְשַׁת שַׁבַּת־קָדֵשׁ, וַיִּקִּים מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וַיִּזְרַח לְכֶם יְרֵאֵי שָׁמַי, שֶׁמֶשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ".

וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ בְרָכָה מִמְּקוֹר הַבְּרָכוֹת, וְתִהְיֶה נִמְשַׁכֶּת הַבְּרָכָה מִהָאֲמוּנַת־הַקְּדוּשָׁה הַנִּמְשַׁכֶּת בְּשַׁבַּת־קָדֵשׁ עַל כָּל שֵׁשֶׁת־יְמֵי־הַמַּעֲשֶׂה, כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה. וַיִּמְשַׁךְ עָלֵינוּ שִׁפְע טוֹבָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְדַעַת וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל־טוֹב, עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל תְּמִיד, וְתַזְמִין לָנוּ פְּרָנְסוֹתֵינוּ בְּהַרְחֵבָה גְדוֹלָה, קִדְּם שֶׁנִּצְטָרֵךְ לָהֶם, בְּנַחַת וְלֹא בַּצֵּעַר, בְּהֵתֵר וְלֹא בְּאִסוּר, בְּכַבוֹד וְלֹא בְּבִזּוּי, מִתַּחַת יָדֶךָ הַרְחֵבָה וְהַמְלָאָה, וְאֵל תַּעֲרִיכֵנִי לֹא לְיַדֵּי מִתְנַת בְּשִׁרְיֻדָּם וְלֹא לְיַדֵּי הַלּוֹאֲתָם.

וּבִכֵּן תַּחֲנֵנִי בְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי תְּמִיד, וְתַזְכֵּנִי לְכַסּוֹפֶיךָ דְקִדְשָׁה, שְׂאֵהִיָּה נִכְסֶפָה וּמִשְׁתוֹקֵק תְּמִיד אֵלֶיךָ, וּמִתְנַעֲנַע לְעִבּוּדְךָ בְּאֵמֶת, לִירְאָתְךָ וְאֶהְבֶּתְךָ.

וְכָל הַיּוֹם כְּלוֹ, תִּהְיֶה תְּשׁוּקָתִי, וְתִקְוָתִי, וְכַסּוֹפִי, וְנַעֲנוּעֵי, רַק אֵלֶיךָ וְלְעִבּוּדְךָ בְּאֵמֶת. וְעֵינַי יִהְיוּ כְּלוֹת כָּל הַיּוֹם, לְהַשִּׁיג עִבּוּדְךָ הָאֱמֶתִיית, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "כָּל־תָּה לְתַשׁוּעָתְךָ נִפְשִׁי, לְדַבְּרֶךָ יִחְלָתִי. כְּלוֹ עֵינַי לְאִמְרָתְךָ, לֵאמֹר מִתִּי תִנְחַמֵּנִי. נִכְסֶפָה וְגַם כָּל־תָּה נִפְשִׁי לְחַצְרוֹת ה', לְבִי וּבִשְׂרֵי יִדְנֵנוּ אֵל אֵל־חַי. כָּל־הַ שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי, צוֹר לְבָבִי וְחִלְקֵי אֱלֹקִים לְעוֹלָם. צִמְאָה לָךְ נִפְשִׁי, כָּמֹה לָךְ בְּשָׂרִי, בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעִיָּה בְּלֵי מַיִם. צִמְאָה נִפְשִׁי לְאֱלֹקִים לֵאֵל־חַי, מִתִּי אֲבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנֶי אֱלֹקִים".

חֹסֶם וְחַמֵּל עָלֵינוּ, וּמְלֹא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, וְזַכֵּנוּ לְקִדְשַׁת שַׁבַּת־קָדֵשׁ, וְלְשִׁמְרַת־הַבְּרִית בְּאֵמֶת, וְלְשִׁמְרַת אִסוּר־וְהֵתֵר, וְלְאֲמוּנַת־שְׁלָמָה דְקִדְשָׁה בְּאֵמֶת.

וְתַחֲנֵנִי מֵאֵתְךָ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת, וְתַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ מִדַּת הַרְחֵמְנוֹת תְּמִיד, וְנִזְכֶּה לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, לַתֵּן צְדָקָה הַרְבֵּה, בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, לְעַנִּים־הַגּוֹנִים הַרְבֵּה.

וְעֲזְרֵנוּ וְזַכֵּנוּ לְכַסּוֹפֵי־דְקִדְשָׁה, וְלַהֲשִׁתוֹקְקוֹת נִמְרָץ, לְשִׁמְךָ וְלְעִבּוּדְךָ בְּאֵמֶת תְּמִיד.

הַלִּימוּד וְהַתְּפִלָּה בַּגְּלִיוֹן הַזֶּה
 יְהֵא לְטוֹבוֹת וְלַעֲיֵלוֹי נִשְׁמַת אִישׁ צְדִיק תָּמִיד
הַרְה"ג מוֹהַר"ר אֶהֱרָן גְּרִשׁוֹן מִנְחֵם
ב"ר אֶפְרַיִם שְׁמוּאֵל זצ"ל
 נִלְב"ע ח' אֲלוּל תַּשַּׁע"ח לַפ"ק - תַּנְצַב"ה